

veto

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Duur is het nieuwe goedkoop

Prijzen Alma blijven stijgen

Dit academiejaar zijn de prijzen in Alma andermaal gestegen. Hoewel de aanpassingen nu minder ingrijpend zijn, komen ze wel erg snel na de forse prijsverhoging van vorig academiejaar, toen de maaltijden gemiddeld zes procent duurder werden.

JELLE DEHAEN & ELS DEHAEN |

Officieel zijn drie van de zes prijscategorieën gestegen; gemiddeld zou er sprake zijn van een prijsstijging van 0,88 procent. Eigen rekenwerk nuanceert dat percentage echter. Dit jaar kost een gemiddelde maaltijd 4 euro terwijl dat vorig jaar 3,90 euro was. Strikt genomen voert Alma misschien slechts een beperkte prijsstijging door, maar door meer duurere maaltijden aan te bieden, stijgt de prijs van een gemiddelde maaltijd met 3%.

Om een beter zicht te krijgen op de situatie berekenden wij de prijs van een gemiddelde Alma-maaltijd op basis van de affichering in *Veto* en vergeleken dit met vorige jaren. Hierbij dienen twee bemerkingen gemaakt te worden. Ten eerste worden de maaltijden van maandag nooit vermeld in *Veto*. Op maandag lijkt Alma echter vaak duurere prijscategorieën aan te bieden dan op andere dagen. Ten tweede gaat het slechts om de affichering. Alma garandeert dat de goedkoopste maaltijd op elk moment aanwezig is, maar maaltijden van de middencategorie zijn vaak — vooral 's avonds — uitverkocht, waardoor er meer duurere maaltijden aangeboden worden. Onze schatting van de prijs van een gemiddelde maaltijd zal dus veeleer conservatief zijn en moet waarschijnlijk nog naar boven bijgesteld worden.

GEVARIEERD

Bij Alma zijn prijsstijgingen intussen eerder regel dan uitzondering. Twee jaar geleden kostte een gemiddelde maaltijd 3,80 euro en vijf jaar geleden 3,40 euro. Een student die gedurende de zesentwintig weken van het academiejaar vijf dagen per week naar de Alma gaat en daar gevarieerd wil eten, betaalt jaarlijks ongeveer 520 euro. Dat is dertien euro meer dan vorig jaar, zesentwintig meer dan in 2006-

2007 en maar liefst achtenzeventig euro meer dan vijf jaar geleden.

Alma wijt deze prijsstijgingen onder meer aan de steeds toenemende grondstofprijzen. Jeroen De Wachter, de studentenvertegenwoordiger van LOKO (Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie), beaamt dit: "Ik ben ervan overtuigd dat men bij Alma goed werk levert. Als je kijkt naar de cijfers kan Alma weinig anders dan prijsstijgingen doorvoeren. Het wordt immers steeds moeilijker om toeleveranciers te vinden voor goedkope grondstoffen."

UGENT

Het is echter opmerkelijk dat de studentenrestaurants die aan de Gentse universiteit verbonden zijn merkbaar goedkoper zijn. Een van de grootste oorzaken van dit verschil is dat de UGent de personeelskosten van haar studentenrestaurants draagt, hetgeen in Leuven niet het geval is. Alma is dan ook een aparte vzw die strikt genomen los staat van de K.U.Leuven. Toch krijgt Alma ook subsidies van de universiteit: een jaarlijkse toelage van 2,9 miljoen euro met daarboven een extra bedrag per personeelslid dat in de Alma eet. Dit volstaat echter niet om de prijs te drukken.

De verklaring voor dit gebrek aan financiering is tweeledig. Enerzijds kiest de K.U.Leuven, dat in totaal 7,6 miljoen euro mag besteden aan sociale voorzieningen, ervoor om meer geld te investeren in andere sociale voorzieningen zoals residenties, het begeleiden van kwetsbare groepen en de studentenvertegenwoordiging. Anderzijds krijgt de K.U.Leuven van de overheid minder geld dan haar zou moeten toekomen. Hoewel de UGent kleiner is ontvangt zij jaarlijks toch 450 000 euro meer subsidies voor sociale voorzieningen dan de

vervolg op pagina 2

Bloedserieus

Bart Peeters trad onlangs op naar aanleiding van *Bloedserieus*. Aanverwante foto's vindt u op pagina 11.

K.U.Leuven & groene energie

De tijd dat men uitsluitend energie haalde uit fossiele brandstoffen is — dat hoeft niet gezegd te worden — voorbij. Biomassa, zon en wind zijn het nieuwe steenkool. Zo ook aan de K.U.Leuven, waar men tegenwoordig denkoefeningen maakt over wind- en watermolens. Een eigen molenpark op het Ladeuzeplein is echter nog niet aan de orde. Bruno Motten, energiecoördinator aan onze eigenste universiteit, geeft enige toelichting bij die groene plannen: "We hebben inderdaad een verkennend gesprek gehad over het plaatsen van een windmolen op Arenberg, maar al snel bleek dat daar eigenlijk geen plaats voor is. Ook de watermolen in Heverlee behoorde tot de plannen, maar doordat de Cel Erfgoed een strengere regelgeving oplegde, bleek dat het rendement uit die watermolen de investering niet waard zou zijn. Je kan zo'n molen wel laten draaien omdat het er mooi uitziet, maar veel energie wek je er niet mee op." Elders in het land zal voorlopig ook geen K.U.Leuven-windmolen de wieken uitslaan: "Het is niet de core busi-

ness van de universiteit om overall molens te gaan bouwen," zo verduidelijkt Motten nog.

Toch hoeft het opbergen van die plannen niet te betekenen dat de universiteit niet bezig is met groene energie. Integendeel, onze Alma Mater draait haast volledig op groene energie. "Zowel economisch als ecologisch is deze formule het voordeligst," stelt Motten. "Groene energie is voor ons een stukje goedkoper. Enerzijds betaal je iets meer voor de garantie dat je wel degelijk groene stroom krijgt, anderzijds moet je een stuk minder heffingen aan de overheid betalen. De optelsom van de twee maakt dat het uiteindelijk goedkoper is om groene energie aan te schaffen."

Ook de Gentse universiteit draait volledig op groene energie: "Je moet wel zot zijn om het niet te doen, zowel voor de uitstraling als voor het geld," stelt Riet vande Velde, milieucoördinator aan de UGent. De Oost-Vlaamse universiteit doet overigens wél inspanningen om haar eigen energie op te wekken. Vanaf december zal de

universiteit twintig procent van haar eigen energie aanmaken, middels een windmolenpark in Melle. Ook in Gent slaat de groene energieboom in.

Terug naar Leuven, want ook de stad wil inspanningen doen om haar ecologische voetafdruk te verkleinen. Daarom zal de stad bij het afsluiten van een nieuw energiecontract in 2010 kiezen voor honderd procent groene energie. Nu is dat slechts vijfentwintig procent. Leuven schepen van onder andere duurzame ontwikkeling, Mohamed Ridouani, stelt dat de stad daarnaast ook nog van plan is om op vrij grote schaal zelf in haar (groene) stroom te voorzien. Enerzijds heeft men op een aantal stadsgebouwen al zonnepanelen geïnstalleerd, anderzijds voorziet men dat ongeveer zestien procent van het huishoudelijke stroomverbruik gegenereerd kan worden door middel van zonnepanelen op Leuvense daken. Het lijkt er dus stilaan op dat zowel de universiteit als de stad de weg van de groene energie — al dan niet voluit — hebben ingeslagen.

(RB & JDB) |

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

(advertentie)

Veto trakteert:
Cd's, Tickets
'Rockvonk' &
'Investment' P. 15!

vervolg van voorpagina

K.U.Leuven. Bovendien staan overheidssubsidies geïndexeerd op nul procent. Dit wil zeggen dat de reële subsidies elk jaar dalen, aangezien de grondstofprijzen stijgen en de personeelskosten wel geïndexeerd worden.

Toch is het maar de vraag of Alma helemaal vrijgepleit kan worden. Een veelgehoord punt van kritiek is dat Alma niet voldoende rationeel te werk gaat en veel te hoge personeelskosten heeft. Jeroen De Wachter repliceert: "Enkele jaren geleden kon je Alma dit misschien verwijten maar nu doen ze grote inspanningen om hier wat aan te doen. Zo werken ze tegenwoordig

veel meer met jobstudenten. Voor zover dat mogelijk is natuurlijk, want ondanks de goede verloning vindt men nog steeds niet genoeg studenten om alle vacatures op te vullen."

LOKO

Een laatste kwestie is de rol van LOKO. LOKO vaardigt twee studentenvertegenwoordigers af in de Raad van Bestuur van Alma om daar onder andere toezicht te houden op het prijzenbeleid. Critici beweren echter dat deze vertegenwoordigers aan de onderhandelingsstafel niet zijn opgewassen tegen Alma. LOKO verkiest jaarlijks immers twee andere studenten, terwijl er bij Alma wel conti-

nuitheid heerst.

Een laatste bezwaar is dat LOKO te weinig ambitieus is wanneer zij met Alma onderhandelt en te matige eisen stelt. Jeroen De Wachter: "Het verloop van studenten is natuurlijk altijd en overal een probleem in de studentenvertegenwoordiging. Dat wij radicalere eisen moeten stellen, is echter gemakkelijker gezegd dan gedaan. Zoiets klinkt heel aantrekkelijk van aan de zijlijn maar eens je de cijfers ziet, weet je dat je realistisch moet zijn. We moeten een delicaat evenwicht zoeken tussen het belang van de studenten en het welzijn van Alma. Het is kiezen tussen iets minder goedkope maaltijden of helemaal geen maaltijden."

	2003	2005	2007	2009
Koninginnenhapje	3,00 euro	3,10 euro	3,30 euro	3,40 euro
Spaghetti Bolognese	2,30 / 2,55 euro	2,35 / 2,75 euro	2,40 / 2,85 euro	2,60 / 3,10 euro
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,40 euro	3,45 euro	3,70 euro	4,60 euro

De prijzen in Alma door de eeuwen heen.

Goed en slecht nieuws voor doctorandi Vanaf 2012 financiële problemen?

Als de economie niet snel genoeg heropleeft, zal de K.U.Leuven vanaf 2012 minder doctorandi laten starten. Voor volgend jaar is de instroom nog verzekerd, zij het omdat de K.U.Leuven daarvoor eigen financiële reserves zal aanspreken. Maar de doctoraatsopleiding heeft ook nog met interne problemen te kampen.

RUBEN BRUYNNOOGHE & JELLE DEHAEN |

In 2006 deed een publicatie van de Vlaamse Raad van Wetenschapsbeleid (VRWB) heel wat stof opwaaien. Uit die studie bleek dat slechts 34 procent van de doctoraatsstudenten zijn studies bekroonde met een docto-

raat niets voor hen is. Betekent dat dat die mensen of de K.U.Leuven falen? Ik denk het niet."

BESPARINGEN

Toch is het niet al rozengeur en maneschijn. Momenteel beginnen elk jaar een goede 750 studenten met een doctoraat aan de

Om hoeveel studenten het zou gaan blijft natuurlijk kristallen bol kijken "

UITDAGINGEN

De K.U.Leuven weet zich echter ook geconfronteerd met enkele interne uitdagingen. Zo geeft een vierde van de uitgevallen doctoraatsstudenten aan dat er een gebrek was aan begeleiding en ondersteuning van de promotor. "Een spijtige zaak" vindt Marynen. "Bovendien stellen we vast dat we te weinig professoren hebben die de grote aantallen jonge onderzoekers kunnen coachen."

Een ander aandachtspunt voor de universiteit is de duur van de doctoraatsstudies. 52 procent van de studenten met een onderzoeksbeurs van een extern fonds beëindigen hun studies binnen de vier jaar, over de hele universiteit ligt dit percentage op 38. Dat wil zeggen dat de studenten die niet over een onderzoeksbeurs beschikken, maar op een andere manier gefinancierd worden — door eigen middelen of een gesubsidieerd onderzoeksproject aan de universiteit — opmerkelijk langer over hun doctoraatsstudies doen.

"Vrouwen moeten makkelijker terug kunnen aanhaken na hun zwangerschap"

Marynen onderkent het probleem: "Studenten met een beurs krijgen veel striktere termijnen opgelegd terwijl dit aan de universiteit veel lossere gebeurt. Als er geld is om een student een paar jaar meer te laten doctoreren zal dit meestal ook effectief langer duren, maar dat zou niet mogen. Een langere doctoraatsstudie maakt geen betere doctorandus." Ook de werklust van studenten met een onderzoeksbeurs wordt strikter geregeld dan die van an-

Splinter

Sprookje

"All the bitches in the house say ho!" Tegenwoordig verenigen jongeren van allerlei klassen zich op Leuvense studentenfeesten. Heden ten dage zijn er studenten van lage klassen, hoge klassen, middenklassen, zelfs studenten zonder klasse vertegenwoordigd in het hoger onderwijs. Dat is mooi. Dat is zeer prettig. Allemaal aangename gevoelens dankzij de democratisering van het onderwijs.

Want dat het onderwijs democratischer is dan ooit tevoren, lijkt wel zeker. Tot u, lieve lezer, spreekt namelijk een product van die democratiseringsgedachte. Stammend uit een éénoudergezin heb ik toch maar mooi een diploma kunnen halen. Enerzijds heeft dat veel te maken met het werketos van ons moeder — dank u mama — anderzijds heb ik ook kunnen genieten van een studiebeurs, een goedkoop kot en verlaagd inschrijvingsgeld. Enfin, om een lang verhaal kort te maken: de democratisering van het onderwijs loopt goed.

MAAR!

Dat aan dit wondermooie sprookje ook een keerzijde vasthangt, krijgt vaak minder aandacht. Dat steeds meer jongeren gaan studeren juich ik toe, maar de vraag is op welke manier die evolutie invloed heeft op profilering in de richting van de arbeidsmarkt.

Veto's redacteur student zou hen een vorm van burgerlijkheid verwijten, maar heel wat studenten zijn bezorgd over wat hun diploma kan betekenen op de arbeidsmarkt. Ergens is het logisch dat wanneer meer van dezelfde diploma's uitgedeeld worden, ook minder sprake is van onderscheiding. En dan treedt een nieuw mechanisme in werking.

Want wanneer het gewone bachelor- en masterdiploma niet langer volstaan om een potentiële werkgever te tonen

wat je kan, grijpen studenten die van *cv-building* houden naar andere onderscheidingsmethodes. Zo is het de absolute trend om na het behalen van het gewone masterdiploma niet te gaan werken, maar om een extra diploma te halen. Vaak gaat het om masters van het manama-type, die vaak ook zeer duur zijn. De — oh zo geprezen — Vlerick Leuven Gent Management School vraagt zo'n 8500 euro voor haar masterprogramma's. Soms kan men ook daar een beurs halen, maar u begrijpt dat het stilaan een dure zaak wordt om dergelijke masters te volgen.

Niet alleen dure masters kunnen ondemocratisch zijn, ook andere onderscheidingsmechanismen hebben aanleg om op basis van financiële verschillen een profilering teweeg te brengen. De zogenaamde *Grand Tour* die men in de 18e eeuw nog ondernam, is ook nu niet van de lucht. Zijn werkgevers meer geïnteresseerd in studenten die op internationale ervaringen kunnen bogen? Wegen *cv's* waarop buitenlandse activiteiten vermeld staan zwaarder door in een sollicitatiegesprek? Wellicht wel.

Naar mijn gevoel moet een nieuwe democratisering golf zich ook toespitsen op deze vormen van profilering. Niet alleen zou men verder moeten inzetten op kansengroepen, daarnaast zou men ook oog moeten hebben voor een tweedevorm van democratisering, die rekening houdt met vormen van onderscheiding die niet strikt tot het onderwijs behoren. Het zou bijzonder jammer zijn dat getalenteerde jongelingen — ondanks de geleverde inspanningen — de plaats niet krijgen die ze verdienen.

JEROEN DEBLAERE |

De auteur van dit opiniestuk heeft zoiets van: ik doe mijn eigen ding.

"Een langere doctoraatsstudie maakt geen betere doctorandus"

raat. De K.U.Leuven weerlegt deze cijfers nu echter met klem. De resultaten van de studie van het VRWB bleken de werkelijkheid niet correct weer te geven. Aan de K.U.Leuven hebben van de doctoraatsstudenten die in 2002 startten namelijk 85 procent succesvol een doctoraat verdedigd. De reden voor het lage cijfer van de VRWB-studie lag aan een slechte afbakening van de bestudeerde groep.

Die studie concentreerde zich immers op alle studenten met een masterdiploma die in een onderzoek werden tewerkgesteld, de zogenaamde *juniors*. Die *junior*-onderzoekers zijn echter veelal mensen die slechts voor een beperkte onderzoeksopdracht werden aangenomen en nooit van plan waren te doctoreren.

Volgens vicerector Onderzoeksbeleid Peter Marynen is de uitval van vijftien procent van de doctoraatsstudenten een nauwkeuriger resultaat: "Je moet er bovendien rekening mee houden dat in die vijftien procent ook studenten zitten die al na twee weken stoppen omdat een docto-

K.U.Leuven. De besparingen als gevolg van de economische crisis laten zich echter ook voelen aan de universiteit. Wetende dat een doctoraatsstudie per student ongeveer 35000 euro per jaar kost, lijkt een vermindering van die groep een aantrekkelijke besparingsmaatregel.

Marynen wil echter niet horen van een vermindering van de onderzoeksmandaten. "Als je bespaart, moeten dat herstelbare maatregelen zijn. Als je volgend jaar minder studenten laat doctoreren ben je dat talent voorgoed kwijt. Zoiets is onherstelbaar, de studenten die niet meteen na hun studies doctoreren zullen hoogstwaarschijnlijk nooit meer terugkeren naar de universiteit voor een doctoraatsstudie. In 2010 zal de K.U.Leuven haar eigen reserves aanspreken om een constante instroom te kunnen verzekeren maar als er tegen 2012 geen economisch herstel heeft plaatsgevonden, is er wel een probleem. Dan zal de universiteit waarschijnlijk toch op onderzoek moeten besparen en dat kan invloed hebben op het aantal doctorandi.

dere doctorandi. "Studenten met een beurs mogen maximaal vier uur per week onderwijsopdrachten of acht uur per week administratieve taken krijgen. Aan de universiteit zou dezelfde beperking moeten gelden, maar de controle daarop is minder strikt.

halen van hun doctoraat vaker dan mannen de academische wereld verlaten. Marynen reageert: "Een postdoctoraat is voor de meeste doctorandi een logische volgende stap in de opleiding want daar leren zij zelfstandig onderzoek te voeren. Eén verklaring is dat het postdoctoraat zich situeert in de periode waarop jonge koppels meestal denken aan het stichten van een gezin. Het zijn dan natuurlijk de vrouwen die lange tijd hun studies onderbreken, wat vaak tot een volledige stopzetting van hun academische carrière leidt."

"De oplossing die voor dit probleem moet aangereikt worden, is een grondige evaluatie van de postdocloopbaan. Er wordt ondertussen bekeken hoe we dat concreet zouden invullen. Zo zou er moeten voor gezorgd worden dat vrouwen makkelijker terug kunnen aanhaken na hun zwangerschap. Het blijft hoe dan ook verschrikkelijk dat we bijna de helft van ons onderzoekstalent verspelen."

Toch mogen we niet uit het oog verliezen dat de doctoraatsstudenten een meerwaarde beleven aan hun onderwijsopdrachten. Een doctoraatsstudie is een opleiding die in de eerste plaats gesteund is op het uitvoeren van onderzoek maar we mogen de bredere opleiding niet negeren," aldus Marynen.

VROUWEN

Een laatste opvallend punt in de cijfers is dat vrouwen na het be-

Voorzitters Jong Groen! en Jong VLD discussiëren over ideologie

Steken, preken en nadenken

Milieuproblematiek en een overpeinzing van het vrije marktmodel zijn actueler dan ooit. Met deze kennis in het achterhoofd kijken twee ideologieën elkaar diep in de ogen. Beide proberen ze oplossingen te bieden voor fundamentele problemen. We stellen vast dat de manier waarop verschilt.

MATHIAS VANDEN BORRE &
LAURENS CERULUS |

Veto: *Jullie maken een duidelijke keuze voor één partij en ideologie. Kunnen jullie deze toelichten?*

Philippe De Backer (Jong VLD): «Een ideologie is een mens- en maatschappijbeeld. Ik vind dat we mensen zo veel mogelijk kansen en ruimte moeten geven om zelf in te vullen hoe ze hun leven willen leiden. Dat is in één zin wat liberalisme voor mij wil zeggen.»

Kristof Calvo (Jong Groen!): «Het is niet meer zo sexy om het over ideologie te hebben. Ik ben ook niet iemand die daar dagdagelijks mee dweept. Voor mij is een ideologie een kompas. Wanneer je er geen hebt, raak je het noorden kwijt. Wij als groenen nemen individuele vrijheid, veel meer dan andere partijen aan de linkerzijde, ook mee in ons

verhaal. Als groenen hebben wij daarboven nog een 'supercriterium': duurzaamheid. De idee dat je een samenleving moet enten op een duurzame schaal.»

Philippe: «Het valt mij op dat Kristof beschrijft wat Locke heeft geschreven over draagkracht en denken aan volgende generaties. Dit is een idee dat door de liberale ideologie ook is meegenomen. Hier begint dan wel de ideologische discussie over de rol van de staat. In hoeverre geloof je dat mensen zelf oplossingen aanbrenge? In hoeverre geloof je in spontane ordening? Ik denk dat vrije keuze en vrije markt de beste garanties bieden om deze doelstellingen te bereiken.»

DEDECKERS

Veto: *Wat zijn de gevolgen van populisme en anti-politiek, die meer*

en meer ingeburgerd raken?

Kristof: «Politici die investeren in grote concepten worden daar niet voor beloond. Ik stel dit vast met pijn in het hart. Het resultaat is dat elk land de politici krijgt die het verdient. Populisten investeren niet in een ideologie. Eén van de problemen van de 'Dedeckers' is dat ze geen groot verhaal hebben. Tegelijk neemt men in de Wetstraat tal van beslissingen die men in de Dorpstraat niet begrijpt. Hier biedt populisme een makkelijke oplossing.»

Philippe: «Het ligt ook aan problemen benoemen. Ik vind Di Rupo een populist. Hij zegt dat er geen problemen zijn met de sociale zekerheid omdat het allemaal 'door de crisis' komt. Zo liegt hij tegen de mensen. Hij maakt mensen blaaskens wijs. Een groot deel van de problemen met de sociale zekerheid is structureel. Door dit te ontkennen ben je ook een populist.»

Veto: *En Verhofstadt die acht jaar lang het Beloofde Land verkondigde?*

Philippe: «Verhofstadt probeerde juist richting te geven en doelstellingen te creëren door problemen aan te pakken. Hij heeft de modelstaat niet duidelijk vorm kunnen geven, maar heeft wél het project op tafel gelegd.»

Veto: *Moet een partij de ideologie uitstippelen of heeft het volk het eerste woord?*

Philippe: «Het gaat om interactie. Ik denk dat de partij de ideologie moet definiëren, maar tegelijkertijd ook de discussie moet aangaan met de maatschappij. Je moet voortdurend toetsen aan de realiteit. Ik ben het wel met Kristof eens dat door het achterwege blijven en het nageen negeren van ideologie een

heel plat pragmatisme ontstaat dat ook de deuren opent voor populisme door te verzanden in compromis na compromis.»

Veto: *Is dat geen steek naar uw eigen partij Open VLD?*

Philippe: «Ja, wij hebben soms te veel compromissen gemaakt en daar betalen we vandaag de prijs voor.»

Veto: *Waar kan je wél een onderbouwde ideologische discussie voeren?*

Kristof: «Als politieke jongerenorganisatie hebben we geen druk van de politieke korte termijnagenda. Zo kunnen we ideologische fora creëren waar politici geen tijd of moed voor hebben.»

Veto: *Halen jullie praktische kennis uit literatuur?*

Philippe: «Ja, ik haal enorm veel uit werken van Heidegger, Friedman, Mille, Sen. Liberalen hebben een heel rijke filosofische traditie. Ik lees ook linkse denkers en Marxistische werken zoals *Empire* van van Negri en Hardt. Zij maken heel relevante analyses over globalisering. Hun oplossingen trekken natuur-

ductivisme en economische groei ten top, zorgen voor onvrijheid op termijn. Daar denk ik dat de liberale familie aan reflectie toe is om veel meer het criterium duurzaamheid te incorporeren. We hebben soms een sterke overheid nodig die zegt waar we naartoe willen.»

Philippe: «(hevig) Daar ben ik het niet mee eens. Er bestaat geen enkel land in de geschiedenis dat zijn bevolking een beter bestaan heeft kunnen geven zonder economische groei. De oplossing kan zijn dat de overheid een kader schept, maar per definitie meer regels en sturing gebruikt, is verkeerd.»

Kristof: «Liberalen hebben nog veel moeilijkheden om de groene agenda op te nemen.»

Philippe: «Niet waar! Tijdens de campagne voor de Europese verkiezingen heeft de ELD, Europese Liberale Partij, de vergroening van de economie als topprioriteit naar voren geschoven.»

Kristof: «Maar ik stel vast dat het beleid tekortschiet. In België denkt de regering alleen aan ecofiscaliteit wanneer het gaat over een gat in de

“Ik lees ook linkse denkers en Marxistische werken”

lijk op niets omdat het Marxisten blijven, maar de analyse van ons systeem is er lós op.»

Kristof: «Dat is een biecht. (lacht)»

Veto: *Voelen liberalen zich medeverantwoordelijk voor de crisis?*

Kristof: «De 'vrije keuze' is niet voor iedereen even vrij. Daar heeft de liberale politieke familie soms iets te weinig empathisch vermogen. De neo-liberale ideeën van hyperpro-

begroting dichtrijden. Op lange termijn stel ik vast dat een duurzame oplossing uitblijft.»

Philippe: «Nee, je stelt dat we tegen duurzaamheid en vergroening zouden zijn omwille van ons verzet tegen overheidsinterventie. Dat is niet waar. Natuurlijk staan wij achter een duurzame samenleving, maar de manier waarop verschilt.»

MATHIAS STOUCA

Kristof Calvo (l) en Philippe De Backer (r)

Stad Leuven lanceert de brede school

“We hebben lang genoeg geëxperimenteerd”

Ongelijke kansen creëren nog meer ongelijke kansen. “Nergens in Europa is de onderwijskloof tussen sociale klassen zo groot als in België,” weet Mohamed Ridouani, Leuven schepen van Onderwijs (sp.a). In Leuven wil hij die kloof daadwerkelijk dicht. Een verhaal van oude en nieuwe projecten.

RUBEN BRUYNNOEGHE & NELE
DOBBELAERE |

Mohamed Ridouani is bekend van het zogenaamde 'buddy-project', waarin studenten van de lerarenopleiding kansarme jongeren begeleiden bij hun studies. In twee jaar tijd steeg het aantal buddies van 25 naar 1000. Bovendien werd het buddy-project door vier andere steden overgenomen.

TOELAGESYSTEEM

Ondanks het succes is Ridouani niet tevreden. Het buddy-project werkt in zijn ogen slechts remediërend en het probleem wordt niet bij de wortel aangepakt. “Kansarme kinderen worden te laat ingeschreven en gaan onregelmatig naar school. Vaak gaat het al mis vanaf hun kleutertijd, omdat hun ouders het nut van een kleuterschool niet inzien. De kloof tussen deze ouders en de school is te groot. De ouders houden zich niet bezig met de school en moedigen hun kinderen ook niet aan om verder te studeren.”

Ridouani ziet een oplossing in een toelagesysteem voor projecten

die er expliciet op gericht zijn deze ouders meer bij het schoolgebeuren te betrekken. In praktijk gaat het om een fonds waar scholen uit kunnen putten voor het bekostigen van catering, printwerk of tolken. Daarnaast wil de schepen ook meer sensibilisering rond hoger onderwijs. “In de leefwereld van kansarme jongeren is hoger onderwijs geen realiteit. Zij hebben geen familieleden met een hoger diploma als voorbeeld. Daarom gaan ze er ook van uit dat die wereld voor hen gesloten blijft, terwijl dat in principe niet het geval is. Met een studiebeurs en een studentenjob is het financiële aspect eigenlijk geen drempel meer.”

Ridouani's voornaamste strategie in de strijd tegen de onderwijskloof gaat over voor- en naschoolse opvang. “Voor de scholen is die opvang een serieuze administratieve last. Zij moeten werkrachten zoeken en uitbetalen, prijzen communiceren en de gelden van de ouders innen terwijl die buitenschoolse kinderopvang niet eens de *core business* van de scholen is.”

OVERWELDIGEND

Tegen het schooljaar 2010-2011 wil Ridouani daarom uitpakken met een ambitieus project. Voor alle basisscholen binnen de Leuvense ring wil hij de buitenschoolse kinderopvang laten organiseren door de stad zelf. Op die manier valt er een grote last van de scholen, is de kinderopvang gegarandeerd en kan de stad zelf toezien op de invulling van die uren. “De uren waarop de jongeren niets doen, kunnen immers erg nuttig ingevuld worden door allerlei activiteiten aan te bieden.” Ridouani verwijst hiermee naar verschillende privé-initiatieven die al lopen in de stad. ‘Circus in beweging’, bijvoorbeeld, geeft jongeren de kans om allerhande circustechnieken te leren. ‘Sporti’ biedt dan weer diverse sportieve vrijetijdsbestedingen aan. “Die projecten zijn nog te los, terwijl ze een evidentie zouden moeten zijn. Het is dus de bedoeling dat de stad zulke organisaties aantrekt of anders zelf zulke activiteiten aanbiedt tijdens de opvanguren. We hebben genoeg geëxperimenteerd met die projecten, het wordt tijd om de theorie in praktijk om te zetten.” De zogenaamde 'brede school' moet voor ouders van kansarme leerlingen de drempel om te gaan werken verlagen en moet ondertussen de onderwijskansen van die leerlingen be-

vorderen.

Volgens Ridouani is de vraag vanuit de scholen naar dit project in ieder geval bijzonder overweldigend. In het schooljaar 2010-2011 start het opvangplan in de acht

scholen van de binnenstad. Het is de bedoeling om het jaar nadien het project van de brede school uit te breiden naar de meer dan veertig scholen in het hele Leuvense grondgebied.

ANDREW SNOWBALL

Heilige huisjes (3): Ruth Sneyers

“Ik sta ook wel eens zat op de dansvloer”

Het zijn barre tijden voor de ware christen. Verguisd door vriend en vijand blijven ze de Heiland trouw tot het bittere eind. Of is het niet zo eenvoudig? Ruth Sneyers is eerstejaarsstudente Geneeskunde en evangelisch christen.

SARAH VAN BULCK, MARIEKE BRUGNERA & JELLE DEHAEN |

Veto: Wat geloof jij eigenlijk?

Ruth Sneyers: «Ik ben een evangelisch christen. De kerk waar ik heen ga, telt zo'n 120 leden. Ik ga er sinds ik een jaar of vijf was. Onze vieringen zijn veel vrolijker dan de katho-

lieke diensten. Ook zijn ze niet zo strikt: iedereen kan er mee doen waar hij zin in heeft. De relatie die ik met God heb, is bovendien echt persoonlijk.»

Veto: Hoe kan je nu een persoonlijke band hebben met iemand die je nog nooit zag?

Ruth: «Toch is het zo! Ik praat met

God zoals ik met jullie praat. Je kan Hem dan ook beschouwen als een hele goed vriend, al antwoordt Hij niet. Hoewel. Er zijn zoveel tekens in mijn leven die me doen denken dat hier toch iets goddelijk achter moet zitten. Zo wist ik vorig jaar niet wat ik wilde gaan studeren. “God,” bad ik toen, “als u wil dat ik dokter word, laat mij dan slagen voor het ingangsexamen.” En voilà, ik was er door. Nu word ik dus arts.»

«Ook wij weten natuurlijk niet zeker dat God bestaat. Maar doorheen de dingen die er dagelijks gebeuren, voel ik toch een soort voorzienigheid. Of ik lees een Bijbelcitaat dat een antwoord op mijn vraag biedt. God in die kleine dingen aan het werk zien, geeft me een gevoel van troost.»

Veto: Geloof staat in jouw leven duidelijk centraal. Vind je het dan niet moeilijk te merken dat niet iedereen gelovig is?

Ruth: «Op zich heb ik daar helemaal geen problemen mee. Ik heb bijvoorbeeld geen moeilijkheden om met niet-christenen om te gaan. Met mijn ongelovige vrienden ga ik niet anders om dan met mijn christelijke kameraden. Ik merk wel dat de vriendschappen anders zijn. Als ik liefdesverdriet heb, zal een ongelovige vriendin me totaal anders troosten dan een christen. Die betrekken in hun antwoord altijd God en zeggen dan bijvoorbeeld dat het Gods plan was dat het niet met deze jongen gelukt zou zijn...»

SEKS

«Ik vind het soms wel moeilijk te merken dat ongelovige vrienden zoveel missen. Tegenover onbekenden kan ik dat makkelijker relativeren. Maar bij vrienden vind ik dat wel al eens spijtig.»

Veto: En in relaties? Zou je kunnen trouwen met een niet-christen?

Ruth: «Nee. Mijn geloof is echt een deel van mij. Een relatie is niet vrijblijvend. Ik zou niet kunnen samenleven met iemand die mijn geloof niet deelt. Hij zou me nooit ten volle kunnen begrijpen. Zo hebben wij bijvoorbeeld het principe van geen seks voor het huwelijk. Het zou vreselijk moeilijk zijn dat uit te leggen aan een jongen die niet gelooft.»

Veto: Dat op zich kan toch niet onoverkomelijk zijn?

Ruth: «Dat is misschien waar. Maar het zou wel erg moeilijk zijn. Wij hebben geen seks na een week, maar ook niet na twee jaar. Ik wil echt wachten tot de nacht waarin ik getrouwd ben. Dat vind ik zelf soms al vervelend. Ik twijfel ook regelmatig aan het principe, want nergens in de Bijbel wordt letterlijk vermeld dat je geen seks mag hebben als ongetrouwde. Maar ik denk dat het al bij al een goed principe is, waar ik me aan wil houden.»

Veto: Is dat het enige waarin je botst met de meer seculiere maatschappij?

Ruth: «Nee, er zijn zeker nog dingen. Het hangt ook een beetje van gemeenschap tot gemeenschap af. In sommige gemeenschappen gaan de vrouwen bijvoorbeeld niet meer

werken nadat ze een kind gekregen hebben. Er zijn ook soms vrouwen die tijdens de vieringen een hoofddoek dragen, want er bestaat een oude wet die dat voorschrijft. Onze gemeenschap doet dat allemaal niet, maar dat wil niet zeggen dat ik daar op zich tegen ben.»

TATTOO

Veto: Jullie leven dus echt naar de Bijbelse regels?

Ruth: «Dat proberen we in principe te doen, hoewel ook ik het niet met alles eens ben. Het probleem is dat de voorschriften zelden ondubbelzinnig duidelijk zijn. Zo zegt een wet uit Korinthe dat het lichaam een tempel van God is. Op basis daarvan is uitgemaakt dat piercings en tattoos niet mogen. Zelf vind ik dat een tattoo of piercing het lichaam niet onteert. Daar hebben we thuis dan wel discussies over, want ik wil graag een tattoo.»

Veto: In hoeverre vind je dat je anders bent dan je medestudenten?

Ruth: «Niet! Oké, ik geloof. Maar dat zie je niet aan mijn gezicht. Op zich is er geen verschil, denk ik, maar ik probeer me wel zo te gedragen als het een goede christen betaamt. Als ik nu over straat zou lopen met een minirokje en een decolleté van hier tot ginder zou ik niet meteen authentiek overkomen, toch? Anderzijds zijn wij ook maar mensen. Ik sta ook wel eens zat op de dansvloer, zelfs al stel ik me daar dan vragen bij. Het is niet omdat je in Jezus gelooft, dat je ook niets meer fout doet.»

PERSEFO

Ticketautomaten station Leuven lijden nog steeds aan kinderziekten

Preventief buiten dienst

Vrijdagavond wordt iedere student steevast overmand door vreugde: na een stressvolle week van studie lonkt in de verte de aanschijn van de veilige thuishaven. Moederlief bereidt een heerlijke baars, vader heeft de stoof al aangevuurd. Niet zelden slaan de ticketautomaten van de NMBS in Leuven station dit mooie geluk brutaal aan diggelen.

MATTHIAS ADRIAENSEN & DAPHNE DE WIT |

Er zijn fijnere manieren om de week af te ronden dan geïrriteerd op de trein huiswaarts stappen. Zijn studenten lichtgeraakt? Welnee. We geven u — voor de sport — enkele cijfers van de voorbije week: Op maandag en dinsdag werkten welgeteld twee van de acht ticketautomaten. De rest genoot waarschijnlijk een verlengd weekend. Op woensdag — snel, allen daarheen — maar liefst drie van de acht. Vervolgens had men op donderdag zelfs een kleine verrassing in petto: drie van de zeven automaten, jawel zeven, waren dienstdoend. Blijkbaar had de NMBS de enige automaat die internationale tickets verdeelt buiten gekieperd. Tot slot kon je vrijdag — naar traditie — over de knoppen lopen. De unieke, dienstige automaat moest met lede ogen aanzien hoe zijn collega's nog maar eens een snipperdag namen. *We rest our case!*

SLIJTAGE

Groen! Leuven kaartte het probleem eerder deze maand al aan en hoopt dat er snel verbetering komt. De NMBS geeft tegen wil en dank wijselijk toe dat er problemen zijn met de Leuvense automaten. De tickets zijn op, de printer gaat stuk of het betaalsysteem laat het afwe-

ten. De ombudsdienst redeneert dat de automaten in onze studentenstad nu eenmaal het meest gebruikt worden. Het ligt dan ook in de lijn van de verwachting dat de automaten sneller de geest geven dan elders. Bovendien, zo licht de ombuds toe, zijn de automaten soms ook 'preventief buiten dienst'. Bij het horen van dit begrip doen we tevergeefs ons best een lachje te onderdrukken. De ombuds licht onverstoort toe dat de automaten zichzelf buiten dienst stellen zodra er een fout optreedt. Op die manier wil men vermijden dat uiteindelijk het hele boeltje zou crashen.

Volgens de persdienst van de NMBS is het probleem ook te wijten aan de werking van de technische dienst. Deze wordt gestuurd vanuit Brussel. Indien een automaat buiten dienst is, moet eerst het personeel ter plaatse een poging tot reparatie ondernemen. Pas als dat niet lukt, wordt de technische dienst ingeschakeld. Bijgevolg kan het enkele dagen duren voor een automaat weer aan de praat raakt.

MODERNISERING

Volgens de persdienst werkt de NMBS aan een plan om alle ticketautomaten te vervangen door een moderner systeem. Binnen welke termijn dat zal gebeuren, is naar gewoonte nog onduidelijk. Een loket-

bediende liet weten dat men in de toekomst ook met munten zou kun-

touchscreen aangepast. Met het huidige systeem moet de treinreizi-

Als treinreiziger moet je met minutieuze precisie je vinger haast door het touchscreen duwen

nen betalen. Momenteel aanvaarden de automaten enkel elektronisch geld, als ze in dienst zijn welteverstaan. Hopelijk wordt ook het

ger haast z'n vinger door het scherm duwen om de knoppen aan te klikken. Bovendien moet men over de nodige precisie beschikken

om niet in pakweg Zichem-Zussen-Bolder te stranden. Een kunst op zich.

Intussen komen de woorden 'buiten dienst' de oren van elke treinreiziger uit. De NMBS had met deze automaten waarschijnlijk andere doelen voor ogen dan extra lange wachtrijen aan de loketten. Er moet dus het een en ander verbeteren. Denkend aan moeders afgekoelde baars, vaders uitgedoofde stoof, kinds verhitte irritatie en het stijgend aantal familiedrama's doet de NMBS dit misschien beter gisteren dan vandaag.

CHRISTINE LAUREYS

Diep ingaan op de gevaren van internetporno

“Liever porno dan een molotovcocktail”

De tijd dat pubers met rode oortjes door een krantenwinkel slopen om in vnzige blaadjes te neuzen is reeds lang voorbij. Afgelopen week meldden verschillende kranten dat nu al zestig procent van alle Vlaamse jongeren online naar porno kijkt. Het lijkt er echter op dat deze informatie uit de context gerukt is.

DORIEN STYVEN & MATHIAS VANDEN BORRE |

In juni gaf de Europese Unie de resultaten van het 'EU Kids Online (I)'-onderzoek vrij. Onderzoekers gingen daarvoor in de Europese lidstaten, IJsland en Noorwegen na welke internetgevaaren kinderen en jongeren tussen 6 en 19 jaar bedreigen. In Vlaanderen bezochten professor Leen D'Haenens en haar collega's van het Centrum voor Media-cultuur en Communicatietechnologie aan de K.U.Leuven verschillende Vlaamse scholen. In totaal namen ze bij 815 jongeren tussen 15 en 19 jaar een enquête af. Door het bundelen van de nationale studies in 'EU Kids Online' bleek dat reclame, geweld en porno de belangrijkste valkuilen vormen.

STOTEN

"Inhoudelijk zijn we nog niet dieper ingegaan op de gevaren van internetgebruik," zegt D'Haenens. "Het tweede deel van het onderzoek staat voor de komende drie jaar op het programma. Tot nu toe blijkt wel dat risico's erg in zijn onder jongeren, maar naar porno wordt niet altijd vrijwillig gezocht. Veel kinderen klikken dan meteen weg of kijken maar even, terwijl anderen bewust films of afbeeldingen opzoeken. Het gaat dan vooral om jongens met een avontuurlijk karakter, een sterk zelfbeeld en een zwakkere band met hun ouders. Vlaanderen bevindt zich nog in de *medium risk*-categorie. Het cijfer van zestig procent pornokijkende jongeren is sterk veralgemeend."

Porno lijkt meer en meer algemeen aanvaard. "So what," reageren sommige ouders, "ik heb liever dat mijn zoon porno kijkt, dan dat hij het recept van een molotovcocktail opzoekt." De zeden van de bomma behoren duidelijk tot het verleden, maar is die alomtegenwoordigheid

van perfecte, naakte lichamen met een onuitputtelijk uithoudingsvermogen wel zo ongevaarlijk, vragen sommigen zich af.

PAARDJE

"De impact van toevallig contact met online porno hangt af van het soort beelden en de leeftijd van de kinderen," reageert Kim Loots, medewerkster van Action Innocence, "Als je als negenjarige 'paardje' op Google intikt, kom je bijvoorbeeld

gemakkelijk op een dierenpornosite uit. (niet waar, red.) In de praktijk zijn kinderen vaak zwaar aangedaan als ze dergelijke beelden tegenkomen. Dat merken we heel erg wanneer we in klassen aan preventie doen."

Wat zijn dan de gevolgen op latere leeftijd, zoals voor deugdzaame studenten? "Wij zijn de eerste generatie die al van erg jonge leeftijd toegang heeft tot internet, dus de effecten op lange termijn zijn nog onbekend. Voorlopig is er zeker geen reden tot paniek," relateert seksuoloog Alexander Witpas. "Regelmatig naar porno kijken, heeft op het gros van de jongvolwassenen weinig of geen effect. Ongeveer vijf-

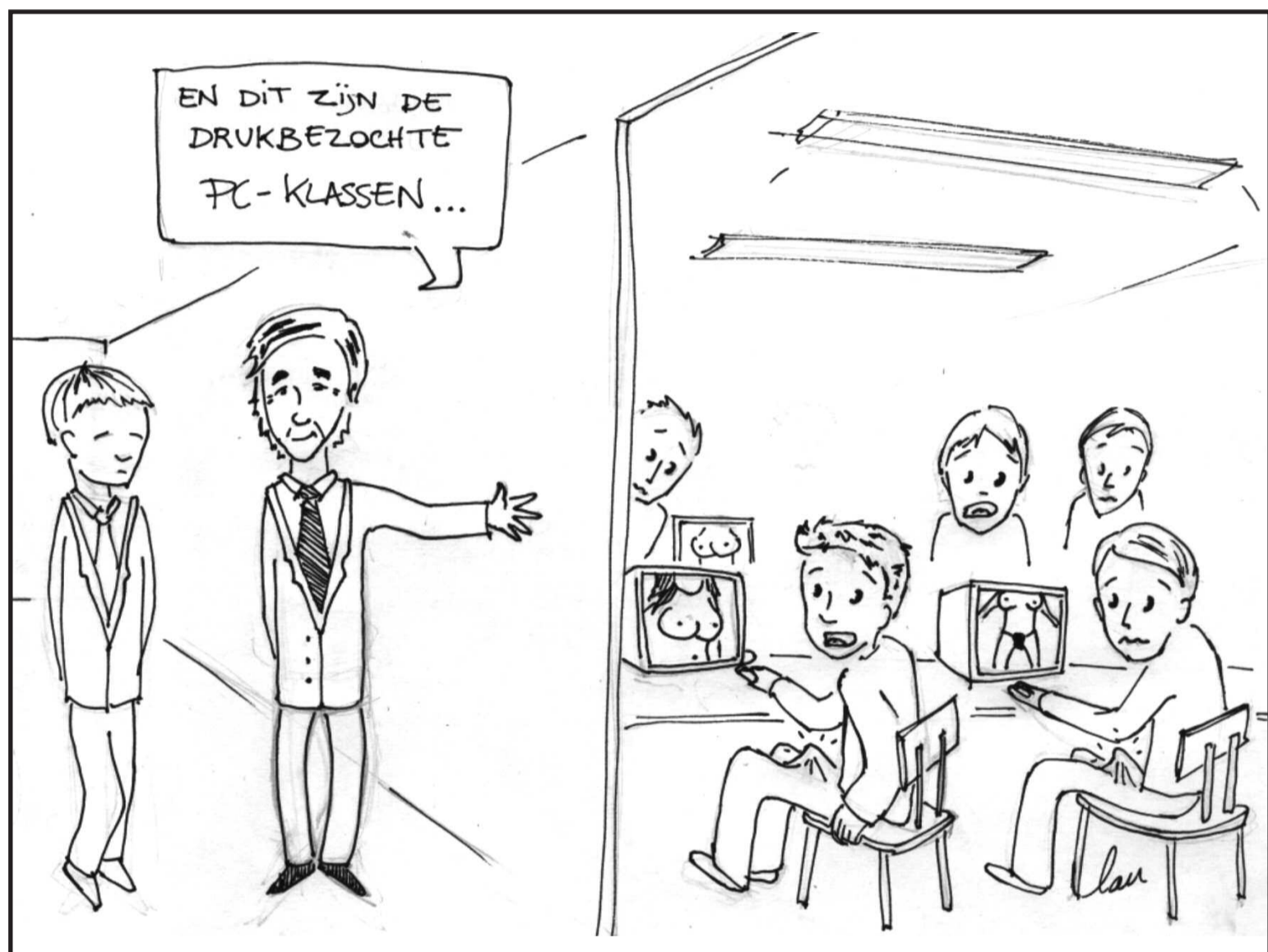
ten procent geeft zelfs positieve effecten op hun leven aan. Slechts vijf procent ondervindt een negatieve impact. De éne soort porno is natuurlijk de andere niet. De risico's zijn groter als je regelmatig naar ex-

ge mensen kwetsbaarder, omdat ze slachtoffer zijn van seksueel geweld of meer algemene psychologische problemen hebben. Mensen die hun pornogedrag niet meer onder controle krijgen bestaan — en die

“Mensen die hun pornogedrag niet meer onder controle krijgen, bestaan”

treme vormen kijkt, met verkrachting, dieren en natuurlijk ook minderjarigen. Bovendien zijn sommi-

mensen zoeken het best hulp — maar het is een kleine minderheid. De rest kan porno wel relativeren."

LAURENS CERULUS

Klimaattop te Kopenhagen: Domien Stubbe licht toe

“Een duidelijk standpunt ontbreekt”

Kopenhagen is het nieuwe Kyoto. Cynici zeggen dat het niets wordt, maar velen hopen dat er eindelijk actie ondernomen wordt of willen hier sterk voor ijveren. Onder hen Domien Stubbe.

GEERT JANSSEN & ELS DEHAEN |

Veto: Stel jezelf even voor.

Domien Stubbe: «Ik ben lid van Gras. Dat staat voor Groene Alternatieve Studenten. Samen met enkele andere leden ga ik naar Kopenhagen. Wij reizen per bus. Het vliegtuig produceert te veel CO₂.»

Veto: Wat denk je te bereiken in Kopenhagen?

Domien: «Ik denk niet dat we kunnen hopen iets concreets te bereiken. We zullen daar vooral zijn om te laten zien dat we vinden dat de klimaatcrisis moet worden aangepakt en dat we niet tevreden zijn met manier waarop de zaken nu lopen.»

«Er moet een duidelijk ak-

koord zijn dat goed is voor de maatschappij én het milieu op lange termijn, niet voor het inkomen van enkele grote multinationals. We willen de media en de hele wereld laten zien dat we samen op weg

“Wat nu op tafel ligt, is een lege enveloppe”

moeten naar een nieuw sociaal-economisch pact.»

Veto: Wat denk je dat de top in Kopenhagen zal opleveren?

Domien: «Ik denk dat er een schimmige beleidsverklaring uit de bus zal komen waarin zal staan dat alle landen hun best zullen doen.

Om te laten zien dat zoiets niet genoeg is, is het belangrijk dat er veel mensen aanwezig zijn om te betogen. Er wordt al gesproken over een nieuwe top binnen enkele maanden, die zal waarschijnlijk een beter beeld geven over heel de kwestie.»

POSITIEF

Veto: Zijn er volgens jou ook positieve kanten aan de top?

Domien: «Er zijn verscheidene onderdelen van het standpunt die ik wel goed vind. De aandacht voor het stoppen van ontbossingen, het plaats geven voor landbouw zonder dat ervoor ontbost wordt, is positief. Ook vind ik het goed dat ontwikkelingslanden andere quota

zouden krijgen dan het Westen, maar niet volledig gespaard worden.»

«Langs de andere kant is dat nog niet genoeg. In de overeenstemming staat vooral dat ze aandacht moeten hebben voor verschillende dingen zoals vermindering van scheepvaart en vliegtuigverkeer. Een duidelijk standpunt ontbreekt echter. Ze stellen dat er verduidelijking moet komen over van alles en nog wat. Volgens mij betekent dat niet veel. Het standpunt is zeer genuanceerd en is zo opgebouwd dat het geen concrete maatregelen eist.»

PROOI

«Zonder een duidelijk standpunt dat concrete maatregelen stelt, ben je een prooi voor lobbyisten en die zullen een serieuze afzwakking van gestelde maatregelen zeker niet laten liggen. Wat nu op tafel ligt, is een lege enveloppe.»

U denkt bij Kopenhagen enkel aan de kleine zeemeermin en hebt geen idee waar de man hierboven het in godsnaam over heeft? In dit geval kunnen we u de twee open lezingen, georganiseerd door het Leuven Centre for Global Governance Studies (GGG) en het Leuven Sustainable Earth Research Centre (LSUE), warm aanbevelen. Merkator (Geografie) en Politika (Politieke Wetenschappen) verleenden hun medewerking aan dit voor hun studierichting erg relevante project. Maar ook voor leken wordt de materie op een bevattelijke manier uiteengezet.

De eerste, meer wetenschappelijke, lezing is helaas reeds voorbij, maar geïnteresseerden zijn dinsdag 24 november vanaf 19.30h welkom in het Maria Theresia College voor een lezing over klimaatverandering en internationaal beleid.

Groot Dictee der Leuvense Studenten “Vissenrectoren” met een harrypotterbrilletje

De afdeling Cultuur van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) organiseerde afgelopen donderdag de tweede editie van het Groot Dictee der Leuvense Studenten. 136 deelnemers vonden de weg naar aula Pieter de Somer om er hun beste spelkunsten boven te halen. Het werd een leerzame avond waarop het adagium ‘deelnemen is belangrijker dan winnen’ op vele kandidaten van toepassing was.

SOFIE DEZITTERE |

Het aantal deelnemers aan het dictee lag beduidend lager dan vorig jaar. Volgens LOKO waren er wel veel inschrijvingen, maar was de lagere opkomst voor het dictee te wijten aan de afscheidsactiviteit van cinemacomplex Studio's. De tekst van het Dictee daarentegen was inhoudelijk sterker dan die van vorig jaar en ook de moeilijkheidsgraad lag een pak hoger. Het dictee, dat handelde over een desastreuze studentendoop, werd geschreven door professor Willy Smedts — ver-

Na een goed half uurtje intensief pennen werden de exemplaren opgehaald en was het aan de redactie van Veto om aan de verbetering te beginnen. De kandidaten konden ondertussen genieten van een drankje en een streepje muziek, gebracht door Nele Van den Broeck. Terwijl achter de schermen nog steeds druk gecorrigeerd werd, begon professor Smedts aan een uiteenzetting over de correcte versie van zijn dictee. De deelnemers luisterden aandachtig en er werd druk gespeculeerd over de blunders. Men vroeg zich verontwaar-

studenten, kotstudenten uit Heverlee beter spelden dan diegenen uit Leuven, het gemiddelde aantal fouten 55 bedroeg en West-Vlaanderen als winnende provincie uit de bus kwam. De algemene winnares werd dit jaar Birgit Kuppens, die vorig jaar op de tweede plaats eindigde, met slechts dertien fouten. De toptwintigspelers kregen mooie prijzen, maar ook voor de drie laagst geklasseerde kandidaten was een troostprijs voorzien.

Dat de winnares van dit jaar dertien fouten maakte en de winnares van vorig jaar slechts twee, bewijst nogmaals dat deze editie van het dictee uitermate moeilijk was. Bovendien werd er dit jaar strenger verbeterd door meerdere fouten in een woord aan te rekenen terwijl men vorig jaar per woord slechts één fout kon maken. De woorden harrypotterbrilletje, ex-LOKO'ers, kumquats en opsinjoorken waren bijvoorbeeld echte scherprechters. Toch werden er in de ogen van de verbeteraars ook veel fouten gemaakt die niet aansloten bij het verwachte niveau van de kandidaten. Zo werd het woord vissenrectoren en als souvenirkje kregen de dopelingen in het verhaal van sommigen geen brocheje maar een brosjje. Als kers op de taart spelde iemand de titel van het Dictee, die eigenlijk “Niet voor mama's-kindjes” luidde, als “Wiet voor mama's-Kindjes.”

“Wiet voor mama's-Kindjes”

bonden aan de Leuvense Faculteit Letteren — en werd voorgelezen door Yves Borms, journalist bij de VRT. Tijdens het dicteren van de tekst was in de aula alleen het gekras van pennen op papier te horen en hing de concentratie bijna voelbaar in de lucht. Borms dicteerde aanvankelijk te snel, maar paste zijn tempo na gemor uit de zaal al snel aan.

digd af waarom onze spelling toch zo vaak gewijzigd wordt.

COLLECTIEVE WINST

Aan de hand van de geautomatiseerde inschrijvingen konden de deelnemers in verscheidene categorieën ondergebracht worden, waaruit telkens een winnaar werd bekendgemaakt. Opmerkelijk was dat niet-studenten beter scoorden dan

Leuvense kringbladen geëvalueerd Geen Vogue

Uiteraard is Veto ons favoriete blad. Helaas verslinden wij dit al na één dag — maat houden is er niet bij — en moeten ook de andere dagen van de week gevuld worden. Maar als we het doen, dan doen we het goed. Een genadeloze evaluatie van de Leuvense kringbladen.

SARAH VAN BULCK |

We beginnen met het einde: het kringblad van Historia, die mannen die zich bezig houden met geschiedenis. Het kind luistert naar de naam Hermes en verschijnt maandelijks in 450 exemplaren. Bij een eerste lezing stappen we bijna terug in bed. Wanneer we dan ook nog taalfouten ontdekken, slaan we het ding echt bijna toe. Net op tijd brengen 'Bart en Berts beeldbuis' redding, alsook rubrieken als '(S)experts'.

Tijd om over te stappen naar *Alfabeltjes*, het blad van archeologie. Bij Alfa vertoeven ze klaarlijk in andere sferen. Ondanks

“Legendarisch zijn vooral de gedichten die de gevoelige rechtenstudent telkens weet te produceren”

een mail naar hun adres, zijn we niet aan een recent nummer geraakt. Het blad bevat vooral interviews met proffen en kranteninformatie over recente opgravingen. Ofte: boring voor de niet-archeoloog. Wel lachen we met het

artikel over mopjes in de oudheid.

Ook *Eoos express*, het blad van taal- en regiostudies, beschikt klaarblijkelijk niet over een e-mailadres. Wanneer we door hun kerstnummer van vorig jaar bladeren, geven we het niet graag toe, maar dit is een leuk blaadje. Grappige artikels, zoals 'de borsten van Eoos' worden afgewisseld met pretentieuze informatieve stukken over Eoos, de proffen of vakspecifieke materie.

Zo sukkelen we naar de grootste groep uit Letteren: *B-magazine*, het blad van Taal- en Letterkunde. *B-magazine* is een moeilijk te evalueren geval met zowel trotse hoogte- als schrale dieptepunten. Maar

al bij al vrolijke kwalitatief redelijke artikels, gevarieerde onderwerpen en een luchtige toon onze lessen meer dan eens op.

Dan is er *De Wijzer*, het kringblad der filosofen. Was de hoofdredacteur ons niet liever, we zouden

niet aarzelen te stellen dat ook dit blad ons terug naar dromenland deed sukkelen. Vooral de veel te lange interviews doen ons praktisch de das om. Gelukkig zijn er ook grappige rubrieken, zoals 'Uitgelicht'.

In schril contrast hiermee staat *Balans*, het blad voor de rechtenstudent, goed voor 1400 exemplaren. Hier is geld tegenaan gegooid, getuige de professionele lay-out die ons onder ogen komt. Legendarisch zijn vooral de gedichten die de gevoelige rechtenstudent semester na semester weet te produceren.

Ten slotte is er *Ir.Reëel*, het VTK-blad. Jawel, ook de burgies maken hun nieuws. En we moeten het toegeven: ze doen het allesbehalve slecht. Wij lezen en ontdekken hoe je het als pinguïn verbodt in de groep (word homoseksueel en steel de eieren van een ander) en dat onze Ikea-gids zowaar meer gedrukt wordt dan de Bijbel. Wel vragen wij ons af welke redacteur niet alleen op het idee kwam om een ellenlang artikel over zweefvliegen te maken, maar daar ook nog eens een schrijver voor vond. Idem met de fotoshoot in de Kruidtuin.

Het zou al te makkelijk zijn te claimen dat geen kringblad moet onderdoen voor een ander, of perfect is. Maar het is wel de waarheid dat geen blad, met jaarlijks wisselende redacteurs, een constante op zich gekleefd kan krijgen. De Belgische Anna Wintour zal na haar studentenjaren tot uiting moeten komen, en dat is maar goed ook.

Check In

Wie: Francesco Jiménez
Wat: Spaans en Cultuurgeschiedenis
Waar: Leuven

Veto: *Waarom heb je voor Leuven gekozen?*

Francesco: «Ik kende België vooral van de chocolade, het bier en de frietjes. In Leuven brouwen ze ook bier, heb ik gehoord.»

Veto: *Viel je iets op aan de mensen hier?*

Francesco: «Sociale contacten leggen is hier niet vanzelfsprekend. De mensen zijn hier ook zoveel groter. Soms voel ik me hierdoor geremd als ik vrouwen wil versieren (lacht). Soms.»

«Er zijn hier ook veel meer buitenlanders, heb ik de indruk. Natuurlijk komt dat omdat ik nu in het Erasmusmilieu terecht ben gekomen, maar het aantal kebabzaken hier is bijvoorbeeld echt astronomisch veel hoger dan in Valladolid.»

Veto: *Mis je veel uit je thuisland?*

Francesco: «Ik wen er maar niet aan dat ik les heb tussen twee en vijf uur. In Spanje hou ik dan een siësta. Dat lijkt echt heel stereotiep, maar toch is het zo.»

«Alles is hier ook wel wat duurder en het is uiteraard ook veel kouder. Verder mis ik mijn moeder, vooral nu ik zelf mijn eigen kleren moet wassen. Een vriendin had ik niet, dus ik kan mij volledig laten gaan op Erasmus. Geïnteresseerden mogen zich melden!»

Veto: *Wat hoop je nog uit je Erasmusverblijf te halen?*

Francesco: «Ik had halvelings het voornemen Nederlands te leren, maar dat lijkt mij nu te hoog gegrepen. Nederlands is echt geen gemakkelijke taal, ik heb vooral moeite met de uitspraak. Klinkers kunnen echt op ontelbare manieren uitgesproken worden, of zo lijkt het wel.»

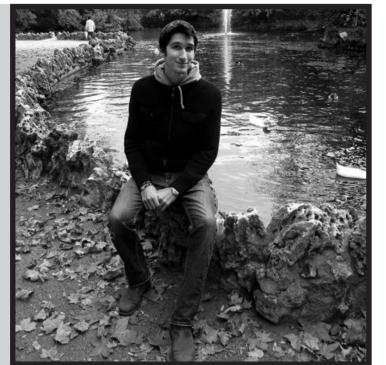
CANTUSSEN

«Ondanks mijn moeite met de taal, wil ik me wel verdiepen in de cultuur. Ik ben bijvoorbeeld het Museum M al gaan bezoeken. Iets minder hoogcultureel, maar wel leuk: cantussen. Daar had ik voor ik in België aankam nog nooit van gehoord. Een nieuwe wereld ging voor me open. Jullie hebben zo'n diepgevoerde traditie en cultuur rond bier drinken, dat vind ik echt ongelooflijk.»

Veto: *Hoe heb je de verkiezing Herman van Van Rompuy als eerste president van Europa ervaren?*

Francesco: «Blijkbaar ging hij ook naar de K.U.Leuven. Dat vind ik wel een leuke gedachte. Naar het Nederlandse nieuws kijk ik niet, maar ik heb het gevolgd in de Spaanse media.»

ELS DEHAEN |

Check Out

Wie: Michaël Cloots
Wat: Communicatiewetenschappen
Waar: Valladolid

Veto: *Vanwaar Valladolid?*

Michaël: «Ik was laat met mijn Erasmusaanvraag, dus had ik niet meer zoveel keuze. Ik heb voornamelijk voor Erasmus gekozen om een andere taal te leren. Spanje leek oké. Barcelona had ik al genoeg gezien, in Madrid was geen plaats meer. Dus werd het Valladolid, maar daar heb ik nog geen moment spijt van gekregen.»

Veto: *Wat viel je op bij je aankomst?*

Michaël: «Dat wat ze hier een luchthaven noemen, duidelijk vijf jaar geleden als hooischuur diende. Aankomst- en vertrekhal, bagageverwerking, incheckbalie en voordeur, alles vind je binnen een straal van vijftig meter.»

Veto: *Wat bevalt je het meest?*

Michaël: «Omdat iedereen meer buiten leeft, kom je veel vaker mensen tegen op straat. Een praatje maken is altijd mogelijk. Maar dan wel alleen maar in het Spaans. Andere talen spreekt men niet, hoewel ze dat zelf niet doorhebben. Ik moest in de les een paar stereotypes over Spanjaarden geven, en ik zei dat ze alleen maar Spaans konden. Waarop een meisje achter mij licht verbolgen zei: "That is falsch". Blijkbaar was ze ook nog trots was op haar prestatie.»

«Ook is het blijkbaar geen probleem dat leerlingen rustig een sigaretje rollen terwijl ze met de prof aan het discussiëren zijn. Onlangs nog kreeg ik een mail van een prof waarin hij de hoop uitdrukte dat dit het begin zou worden van een mooie, lange vriendschap.»

Veto: *Zijn er zaken die je minder leuk vindt?*

Michaël: «Ze hebben hier geen Stella. Ze kennen het niet, ze verkopen het niet en ze begrijpen het niet als je ernaar vraagt. Een gat in de markt, want de studenten drinken hier minstens evenveel als in Leuven en de feestjes zijn groter en duren langer.»

Veto: *Hoe is het Erasmusleven?*

Michaël: «Waanzinnig. Valladolid is net zoals Leuven een studentenstad, maar dan met twee universiteiten. Veel jonge mensen en iedereen gaat 's avonds uit. Je moet maar even vragen hoeveel een drankje kost en men begint een gesprek dat vaak eindigt in de afspraak de volgende avond samen uit te gaan.»

«De Erasmussen aan mijn universiteit zijn echt al goede vrienden. Slimme Polen, zatte Portugezen, rare Italianen, en hautaine Fransen. We doen kleine tripjes samen. Ik weet van velen dat ze nu al met pijn in het hart terug naar huis zullen gaan. Ik ben blij dat ik mij ook tot die groep mag rekenen.»

ELS DEHAEN |

Tafelrond (9): Alexander Gruyaert (Apolloon)

“Als ik al naar huis ga, is het om mijn kleren te laten wassen”

In Tafelrond laten we elke week een preses aan het woord. Deze week was het de beurt aan Alexander Gruyaert, die regeert over het sportkot. Hij vertelde honderduit over zijn leven als preses, de overwinning op de 24 urenloop en FaBeR.

SARAH CORDIE |

Alexander is een *specialleke*. Hij zat nog maar één jaar bij het presidium en werd al meteen tot preses verkozen. “Er was niet meteen een kandidaat die dat wilde doen en iedereen zegt altijd dat het derde jaar het ideale jaar is qua studies omdat je dan meer vrij hebt. Ik dacht eerst een jaar gewoon presidium te doen en dan daarna voor preses te gaan. Ik twijfelde eerst nog omdat er niet

direct een goeie vicepreses opkwam en dan was ik een beetje onzeker of het wel zou lukken. Toen Matthias als vicepreses kwam, wist ik wel dat we een goeie verstandhouding zouden hebben. Hij is ook twee jaar ouder en weet dus veel van de voorbije jaren van Apolloon. In het begin was het wel een beetje raar, maar ‘t is ook niet dat ik niks te maken had met dat presidium. Vorig jaar had ik hen al vaak geholpen, maar van die interne werking

wist ik nog niet veel. Ik was wel snel bij en ik kon de mensen van het presidium van het vorig academiejaar om raad vragen.”

“Het presidium is toch wel belangrijk voor mij. Dit jaar heb ik bijna nooit meer tijd voor mijn voetbal. In de vakantie ben ik misschien drie keer gaan trainen en voor de rest was ik hier in *De Zak (De fakbar van Apolloon, nvdr.)* aan het helpen met de verbouwingen. In het weekend ben ik af en toe een keer op zondag thuis, maar meestal ook niet. Als ik al naar huis ga, is het om mijn kleren te laten wassen en terug te komen. Vroeger ging ik ook thuis op café met vrienden,

maar dat lukt gewoon niet meer. Mijn vrienden van thuis vinden dat natuurlijk jammer, maar ik nodig ze uit op onze activiteiten en die vinden dat dan *sjiek* dat ze eens naar Leuven kunnen komen om te feesten. Mijn trainer van de voetbal kan er iets minder mee lachen.”

De preses van Apolloon maakt niet alleen snel carrière, hij is ook ambitieus. “Het eerste wat we al verwezenlijkt hebben, was binnen Apolloon een adviezenraad oprichten. Dat bestond al binnen de meeste kringen, maar bij ons nog altijd niet. Dat vond ik eigenlijk wel stom, want je kan altijd leren uit zo’n adviezenraad. We zijn daar nu volop mee bezig. Nu zijn we ook aan het nadenken om een intern reglement te maken voor Apolloon.”

FABER

Apolloon is de studentenvereniging van bewegings-én revalidatiewetenschappen (*FaBeR*), maar volgens hun preses zijn ze een hechte groep. “Er is weinig verschil tussen de studenten van kiné en die van lichamelijke opvoeding. Iedereen gaat naar dezelfde fakbar, iedereen kent elkaar.”

“Dit jaar zijn de twee richtingen ongeveer gelijk verdeeld in het presidium. Dat is ook wel goed, want als er een activiteit is, is er altijd wel iemand die iets kan doen. Als je allemaal dezelfde richting doet en er een belangrijke les is waar iedereen naartoe moet, dan zit je met te weinig mensen.”

De voorbije acht jaar won Apolloon, op één keer na, de 24

urenloop. Het gerucht gaat dat de studenten hier vrijstellingen voor krijgen en dat ze punten krijgen op hun prestaties. “Dat is een van de clichés die ieder jaar terugkeren en waar wij echt niet tegen kunnen. Er zijn er veel die zeggen dat we lopen voor punten van atletiek, wat echt helemaal niet waar is! Het enige wat die atletiekleraar dit jaar gedaan heeft, is de les verzet naar een andere dag en hij is zelf ook een rondje komen lopen. Er zijn ook veel profffen die daar geen rekening mee houden en de les gewoon op woensdagvoormiddag laten doorgaan. Met het presidium proberen we altijd om de lessen te verplaatsen. Sommige profffen hebben daar begrip voor, maar anderen totaal niet.”

Dat Apolloon bijna altijd als eerste over de eindstreep raakt, ligt volgens hun preses zowel aan de sfeer binnen de studentenvereniging als aan het feit dat ze de sportfaculteit zijn. “Op sportief vlak hebben we wel een voorsprong, maar we hebben hier ook wel een echte groepsmentaliteit omdat iedereen samen sport en we elkaar dus goed kennen. Ook bij de eerstejaars is dat zo, waardoor ze meer gemotiveerd zijn om een rondje te komen lopen. Bij ons is er 24 uur aan een stuk sfeer. Als je dan naar andere kringen kijkt, zie je dat het normaal is dat niemand daar zin heeft om te lopen. Hier wordt je echt keihard aangemoedigd en je blijft in de sfeer.”

FREDERIK LEYS

Morgenstond (5): Jeroen D’hoedt

Belgium’s got talent: Veldlopen

De Crosscup veldlopen, dat zijn zes wedstrijden op Belgische bodem met ‘s lands beste lopers. Het concept is eenvoudig. Wie de meeste punten behaalt, is eindwinnaar. Jeroen D’hoedt won er al twee als junior. Vanaf dit jaar loopt hij mee bij de grote jongens. En hoe! Op de eerste manche in Mol konden enkel een tot Belg genaturaliseerde en een ‘echte’ Ethiopiër hem van de zege houden. In zijn vrije tijd is hij tweedeaars Toegepaste Economische Wetenschappen.

PHILIP GALLASZ |

Veto: Krijg je als topsporter steun van de K.U.Leuven?

Jeroen D’hoedt: «Steun is een groot woord. Je moet het natuurlijk allemaal zelf nog doen. Ik heb het topsportstatuut A, wat mij de mogelijkheid biedt om minder studiepunten op te nemen. Zo heb ik meer tijd om te trainen en bij te werken indien nodig. Ook het spreiden van mijn examens is mogelijk.»

Veto: Volstaat dat?

Jeroen: «De begeleiding zou persoonlijker mogen. Als je vergelijkt met een land als Amerika dan zie je toch dat sport en studie daar totaal anders geïntegreerd zijn in de maatschappij. Maar het is makkelijk kritiek te geven. Voorlopig heb ik een goed team van kinesisten en dokters rond mij die aan de K.U.Leuven aanwezig zijn. Daarnaast heb ik nog een persoonlijke trainer en een vaste kinesist die ik tweewekelijks opzoek.»

Veto: En mentale ondersteuning?

Jeroen: «Mentaal sta ik sterk. Op de topsportschool had ik wel een

psycholoog maar voorlopig heb ik daar geen nood aan. Ik kan er in Leuven wel altijd bij een terecht.»

Veto: Welke moeilijkheden ervaar je bij de combinatie van topsport met studeren?

Jeroen: «Het begint allemaal bij de planning. De lessen moeten goed vallen om op een redelijk niveau te kunnen trainen. In de winter probeer ik op klaarlichte dag te lopen want een ongeluk is snel gebeurd. Ik sta om zeven uur op, train, neem een douche en ontbijt. Daarna ga ik naar de les. Ik probeer naar de meeste te gaan, maar studeren doorheen het jaar is moeilijk. Vaak ben ik daarvoor te moe. Ik ben iemand die zijn slaap nodig heeft.»

KAMPIOENSCHAP

Veto: Zijn alcohol en uitgaan uit den boze? Wat kan, wat mag?

Jeroen: «Uitgaan moet kunnen op de gepaste momenten. Voor mij is dat tussen het zomer- en winterseizoen. Vooral in de eerste drie weken van het academiejaar ga ik zoveel mogelijk weg. Ik ben daar vrij in, maar natuurlijk moet ik mij niet in een coma zuipen. Mijn trainer zegt

ook: “uitgaan tijdens het seizoen is jouw verantwoordelijkheid.” En uiteindelijk doe ik topsport voor mezelf. De feestjes na een wedstrijd of kampioenschap zijn geweldig. Dan volgt de complete ontlading, zeker als je goed gepresteerd hebt.»

Veto: Wat wil je bereiken?

Jeroen: «Ik wil mijn diploma halen. Dat is een *must*. Niet simpel, maar niemand zei dat het makkelijk zou zijn. Als atleet wil ik *fulltime* prof worden. De komende jaren wil ik

op Europees niveau presteren en ooit hoop ik op de Olympische Spelen te staan.»

Veto: Op het Europees Kampioenschap doe je dit jaar nog mee bij de junioren. Hoe groot zijn je kansen?

Jeroen: «Ik geloof in top vijf, misschien het podium. Ik zit nu wel met een blessure waarvan de dokters niet goed weten wat er net scheelt. Een botscan moet uitsluitend brengen of ik moet vrezen voor mijn winter. Ik blijf optimistisch.

Daarnaast hangt veel af van de concurrentie. Zo is er een Ethiopische jongen met de Azerbeidjaanse nationaliteit. Die loopt echt *zotte tijden*.»

Veto: Wordt er doping gebruikt in het veldlopen?

Jeroen: «Er zal wel dopinggebruik zijn en er zijn wel enkele jongens die ik verdenk. Maar het is natuurlijk niet aan mij om dit te zeggen. Iedereen is onschuldig tot de schuld is bewezen.»

XAVIER VANKEIRSBUCK

Existenz brengt 'Arts in residence' Een speelgoedwinkel uit de jaren zestig

Niet dat het vaak gebeurt, maar er zijn van die momenten dat we oprecht even niet meer weten wat zeggen, dat een recensie schrijven over een kunstproject op voorhand verloren moeite is. Beste lezer, wat volgt valt samen te vatten in één zin: u had erbij moeten zijn. Deze beschrijving is niet meer dan de zwakke schaduw van het schitterende origineel.

SARAH VAN BULCK |

Wanneer we op goed geluk *Arts in residence* binnenlopen, worden we bijna onmiddellijk meegezogen in een sfeer van totale anarchie. Dat verbaast ons enigszins, want het project dat afgelopen woensdag burgies deed verenigen in het klinke *Existenz*, deed ons meer discipline verwachten.

HIPPIEJAREN

Maar zo is het dus niet. Mensen staan te wachten voor een lege kas-sa. Uiteindelijk komt er een meisje aangesloft: "Nu nog een ticket? Als

je dat echt wil..." We lopen gefascineerd verder. Het huis waar we terecht zijn gekomen, is rommelig, schemerig en rokerig. Ergens achteraan wordt jazzachtige muziek gespeeld, wat de hele ruimte op een spookachtige manier doortrekt. Als contrast staan op de overloop mooie mensen rustig te keuvelen met een glas in de hand. We kijken naar de grond en beseffen: we zijn terug in de hippiejaren beland.

Wanneer we willekeurig een deur openen, belanden we bij de onvolprezen schrijver Maarten Inghels. Hij leest zijn poëzie voor zoals God het bedoeld moet heb-

ben: staande in een lege, onafgewerkte kamer biedt hij dapper weerstand aan de buitenwereld. Die sluipt helaas echter onverbid-delijk door de kramakkelijke deur heen.

Wanneer Inghels stopt met lezen, besluiten we op zoek te gaan naar de muziek die we overal horen. We komen in een wederom lege kamer. Twee mannen spelen gitaar, een derde speelt er trompet overheen. Het is wild, rustgevend, disharmonisch en ontroerend mooi. We zetten ons neer. Wanneer we uit het raam de zonsongang zien, bedenken we dat het leven mooi is. Dat kunst helpt.

DUISTER

Dit huis is zoals een speelgoedwinkel: de verrassingen zijn eindeloos. Het enige dat tegenvalt, is dat iedereen verder moet, op zoek naar het volgende. Het is intussen bijna te donker om te zien, maar net in die duistere sfeer zijn we des te meer geïntrigeerd door de fotoreeksen van twee wanhopige mensen waar we nu op stoten. Later passeren we drie reeksen gekke vrouwen en meisjes. De kunst die we nu zien, is subtieler en minder overrompend dan de muziek en woorden van boven. Maar zo opgesteld in een verlaten huis, achteloos en onbeschermd tegen muren geplakt, hebben we het gevoel dat ze tot haar recht komt.

Net wanneer we op het punt staan de gewone wereld weer binnen te stappen, horen we dat er nog een laatste dansvoorstelling is. Twee meisjes dansen op minimale muziek in een rechthoek op de grond. Hun bewegingen lijken verraderlijk eenvoudig, maar gecombineerd met de muziek zetten ze aan het denken.

Kortom, we zijn er geen van allen ooit geweest, maar allemaal kennen we het onderbuikverlangen naar de roerige jaren zestig. Toen vervallen panden nog leeg stonden en zonder problemen ingenomen konden worden. Toen kunst de wereld zou redden. *Arts in residence* toonde ons een glimp van de verloren jaren, en we zijn er nog high van.

De Parade speelde 'Mayerling' Leven en dood in kunst en wetenschap

In Area 51 spelen marsmannetjes Texas hold 'em poker met luchtmacht-officieren. De kelders van het vaticaan bevatten documenten die wij niet mogen lezen. Martin Bormann zit 'alive and kicking' in een Argentijnse tangokroeg. 'De Rechtvaardige Rechters' hangen bij uw grootoudjes in de living. Ja, voor een goede complottheorie vallen wij altijd wel te porren.

GEERT JANSSEN |

Mayerling is een Oostenrijks jachtslot ten zuidwesten van Wenen waar in 1889 kroonprins Rudolf overleed samen met zijn minnares Marie von Vetsera. Rudolf, duivel-doet-al, dandy en druggebruiker in één handzame verpakking, was de enige zoon van keizer Frans Jozef en zijn echtgenote Sissi, bekend bij bakvissen van alle leeftijden. Rudolfs overlijden was verdacht. Overdosis? Ongeluk? Moord? Zelfmoord? Voer voor een complottheorie, *quoi?*

Daarom heeft het Brusselse toneelgezelschap De Parade vorige dinsdag een aardig boompje opgezet aan de Molens van Orshoven. Het betrof het vierde en laatste deel van een reeks rond de kleine kantjes van de eens zo fiere Habsburgse dynastie. Rudy Meulemans had de tekst geleverd, Hilde Wils stond in voor de regie.

KANKER

Mayerling behelst drie stukken. Drie monologen die in de loop van het stuk naar elkaar toe groeien, maar uiteindelijk langs elkaar heen scheren zonder daadwerkelijk te raken. De eerste monoloog is de hoofdlijn en mag dan ook de titel aanleveren. Een journalist anno nu krijgt nieuwe informatie die — misschien, mogelijk, eventueel, hopelijk — de raadselachtige dood van Rudolf en Marie kan

helpen ontrafelen. Elke pas dichterbij de waarheid is echter een stap weg van zijn echtgenote, die langzaam ten onder gaat aan kanker.

Deze lijn wordt geëchood in de tweede monoloog waarin een wetenschapper reflecteert over leven en werk van Charles Darwin. Hier is het de dood van 's mans dochter die parallel loopt met het voltooien van de reusachtige legpuzzel van de evolutieleer. Naar het exacte verband tussen het verhaal van de journalist en dat van de wetenschapper tasten wij in het duister.

De derde monoloog brengt daar helaas geen opheldering in. Een kunsthistoricus lult wat in het ijle over het verschil tussen de Londense National Gallery en het Weense Kunsthistorisches Museum, over paradigmashiften, over de rol van de dood en God in kunst.

ONBEVREDIGD

De drie monologen vormden zowel de sterke kant als de zwakke plek van *Mayerling*. De afwisseling hield het tempo hoog en de vraag naar het verband tussen de drie verhalen liet de aandacht nooit verzwakken. Tegelijkertijd ging het discours van de wetenschapper ons petje te boven. Onze gezelschapsdame had een soortgelijke ervaring met de vertelseltjes van de kunsthistoricus. Afhankelijk van de persoonlijke interesse zal elke kijker wel ergens een serieus dipje ontwaren.

Het spel was sober zodat de tekst alle ruimte kreeg en door de intimiteit van de zaal volop tot zijn recht kwam. Het einde van *Mayerling* zullen we niet verklappen maar het liet ons achter met veel vraagtekens en een latent onbevredigd gevoel. Net als het echte leven!

"Mayerling" wordt voorlopig niet meer gespeeld.

ANDREW SNOWBALL

Piet Arfeuille in STUK

Geduld en een cursus koffiezetten

Een manager smeert pindakaas op het gezicht van een van zijn caissières. Diezelfde manager hakt met een borstelstok woest in op drie gigantische teddyberen. Drie caissières hebben vijf minuten lang de slappe lach. Welkom in de wonderlijke wereld van '(2019) Droomspel', het nieuwste toneelstuk van Piet Arfeuille.

SOPHIE SOETE |

Als u eventjes een onopvallende vlieg op de muur kon zijn, welke plaats zou u dan uitkiezen om zo de mensen die daar vertoeven te kunnen observeren? Indien u nu spontaan en vol overgave "het schaftlokaal van een kleine supermarkt waar drie zielloze caissières en hun baas saaie koffiepauzes houden" antwoordt, dan raden wij u aan om dat bezoekje aan de psychiater niet langer uit te stellen. Er bestaan ongetwijfeld meer opwindende antwoorden: de cockpit van een F-16 vliegtuig die verwikkeld is in een

luchtgevecht, het redactielokaal van *Veto* of de slaapkamer van Mark Waer. En toch is die saaie referentie de plaats waar Piet Arfeuille ons in zijn nieuwste voorstelling mee naartoe neemt. 150 minuten lang. Twee en een half uur dus.

(2019) *Droomspel* vertelt bijna zonder woorden het verhaal van een manager en drie caissières die hun werkkledij aantrekken en koffie- en lunchpauzes houden. Af en toe roken ze een sigaretje of werken hun make-up bij. Ze zetten koffie, drinken koffie, eten koekjes, gaan naar het toilet, wassen hun handen, zetten opnieuw koffie. In stilte.

Oorverdovende stilte.

KOFFIE

De manager — inclusief complete minachting voor zijn kassamadammen en een lichte dwangneurose — speelt de pannen van het dak. Ook de actrices zetten stuk voor stuk een zeer geloofwaardig personage neer. De een sloffend en lichtjes gebogen, de ander geheel onverschillig, met holle blik en vettig haar. Passioneel geven ze zich over aan het uitvoeren van dagdagelijkse en stuk voor stuk oersaai rituelen. Elke keer op exact dezelfde manier herhaald.

De tweede keer dat we caissière nr. 1 koffie zien zetten, voelen we een glimlach rond onze lippen spelen. De vierde keer werkt het ronduit op onze zenuwen en kunnen we een geeuw niet onderdrukken. Het hele stuk lijkt wel een test waarin

wordt nagegaan hoe lang je het geduld van het publiek op de proef kan stellen. Hoe lang blijven toeschouwers aandachtig kijken naar iemand die op zijn dooie gemak de koffie van de vorige dag weggiet, de oude koffiefilter weggooit, een nieuwe plaatst, deze vult met koffi-poeder, er water op giet en ten slotte op start drukt. Om vervolgens te wachten tot de koffie doorloopt.

DAGDROOM

De saaiheid van het hele gebeuren wordt van tijd tot tijd brutaal doorbroken door een dagdroom van de manager of van een van de caissières. Alhoewel deze dagdromen de essentie van het hele stuk uitmaken, komen ze de begrijpelijkheid absoluut niet ten goede.

Het hoogtepunt van het stuk was ongetwijfeld de laatste scène,

waarin caissière nr. 1 een hele stapel bruine koffiefilters in de lucht gooit en kijkt hoe deze langzaam naar beneden dwarrelen, in het water vallen en daar van kleur veranderen. Even worden we meegesleept in de wonderlijke wereld van de dagdroom die Arfeuille ons probeert te tonen. Wanneer de andere caissières en zelfs de manager meegezogen worden in haar delirium en ze samen de complete set afbreken, vervaagt het mooie droombeeld en wordt het stuk weer herleid tot een abstract samenraapsel van vreemde hersenkronkels. Na de voorstelling blijven we compleet verward achter op onze stoel, ons afvragend wat we nu eigenlijk hebben gezien.

Belgische première 'Investment' Geld maakt niet gelukkig

Het is algemeen geweten dat studenten altijd te weinig geld hebben. Toegegeven, ook wij zouden af en toe wat meer kunnen gebruiken. Om eens niet daar de Alma te moeten. Om eens op reis te gaan. Om Leterme veel geld te geven zodat hij niet terugkeert naar de Wetstraat en meer van dat. Aan een sportauto, een borstvergroting of XTC, zoals Davis Freeman het ons voorstelt, hadden we eerlijk gezegd nog niet gedacht.

HERLINDE HIELE |

Veto: Wat mogen we verwachten van 'Investment'?

Davis Freeman: «Ik geef iedereen van het publiek een biljet van de loterij en leg hen dan de vraag voor: "Stel dat je nu de lotto zou winnen?" Je leven zou compleet veranderen. Het stuk gaat over de verschillende dingen die je met het geld kan doen, telkens met een flinke dosis humor. Zo is er een choreografie waarin getoond wordt waaraan je het geld zou kunnen spenderen. Daarna presenteren we een stukje theater. Op het einde worden de veeleer ego-centrische voorstellen op een rijtje gezet: een sportauto, een penis- of borstvergroting, cocaïne, XTC. We vertellen precies hoeveel je van alles kan krijgen voor pakweg 100 000 euro. Het gaat er niet om te willen meedelen dat één ding beter zou zijn dan een ander, we willen gewoon een aantal opties aanreiken en dan is het aan het publiek om te kijken tot welke groep mensen zij zelf behoren.»

Veto: Is het niet moeilijk om de juiste balans te vinden tussen een boodschap uitdragen zonder moraliserend over te komen?

Freeman: «Dat is inderdaad geen makkelijke opdracht. Misschien moet je dat van die boodschap ook niet al te letterlijk opnemen. Het

is vooral de bedoeling dat mensen naar de voorstelling komen kijken en zelf beslissen. Het is aan hen om na te denken, niet aan mij om hen iets op te leggen.»

«Volgens mij moet iedere artiest proberen om een boodschap mee te geven aan zijn publiek. Daarom hebben we het ook over wat er gaande is in de wereld. Allerlei thema's worden aangeraakt: politiek, kapitalisme, milieuorganisaties en kunst. Het gaat bijvoorbeeld over waar het geld voor kunst en cultuur vandaan komt. Door het terugschroeven van de fondsen staat de culturele sector onder druk. Moeten we daarom op zoek gaan naar alternatieve sponsoring of moeten we gewoon met ons allen minder kunst maken?»

PREMIÈRE

Veto: Heeft iemand van uw publiek al daadwerkelijk geld gewonnen met een van uw lotjes?

Freeman: «Dat weet ik eigenlijk niet. We hebben het stuk natuurlijk ook nog niet vaak gebracht. De première in Wenen is nog maar net achter de rug, de voorstelling in Leuven wordt onze Belgische première. Ik heb tot dusver geen weet van iemand die iets gewonnen heeft. Ze hoeven het mij natuurlijk niet te vertellen. Alhoewel, wie weet wint er op een dag wel iemand en schenkt die een deel van het geld aan mij!»

Veto: Tot slot: waarom moeten we naar uw voorstelling komen kijken?

Freeman: «Het is een open, grappige voorstelling, die boeiend en verrassend is. En als je dat niet gelooft, is het ook gewoon altijd een goede gelegenheid om een date mee uit te vragen (lacht).»

'Investment' is te zien op woensdag 25 en donderdag 26/11 om 20u30 in STUK.

30 30 30 van Jee Kast

“Modernisering van kleinkunst”

Jee Kast is dichter, performer en duivel-doet-al op het kruispunt tussen rap, theater en poëzie. De komende maanden doorkruist hij de lage landen onder de vlag '30 30 30'. Wat dat precies inhoudt, kan hij beter zelf uit de doeken doen.

GEERT JANSSEN |

Jee Kast: «Ik zag dat ik in de winter heel weinig optredens zou hebben. Ik moet toch bezig blijven dus heb ik 30 30 30 bedacht. Dat wil zeggen dat ik dertig huiskameroptredens ga doen tussen 30 oktober en 30 maart. Elk optreden duurt minstens 30 minuten. Ik speel voor de hoed (*vrije bijdrages, red.*), maar ik hoop dat er telkens minstens 30 euro in de hoed zit. Als er minder in zit, hoop ik dat de gastheer bijpast zodat ik de reiskosten terug heb.»

«Voorlopig heb ik vijftien boekingen en ben ik drieënhalve week bezig. Vanavond moet ik naar Tessenderlo. In zeker opzicht is 30 30 30 best wel afzien. Ik sta naakt, ik sta alleen. Ik kom bij de mensen thuis en voel me soms een indringer. Het kan heel persoonlijk worden.»

Veto: U omschrijft uw optredens als concerten, wat uitzonderlijk is in de poëzie.

Kast: «Ik werk regelmatig samen met een contrabassist en een pianist.

De pianist heeft gestudeerd aan het Lemmensinstituut en de contrabassist is de vader van Tim Vanhamel, Fons Vanhamel. Samen hebben we een voorstelling van iets langer dan een uur. Dat is echt een concertformule. Ik zeg niet dat ik kan zingen, maar sommige dingen die ik doe neigen naar rap.»

«Mensen vragen mij altijd hoe wat ik doe omschreven moet worden. In het Engels heb je *spoken word* en *poetry slam*. Misschien moet ik zo arrogant zijn te stellen dat het een modernisering is van kleinkunst. Het zit tussen voordracht en theater in. Soms zijn er grappige dingen, soms vertel ik echt een verhaal. Maar niet elk optreden van mij is een concert.»

LOWLANDS

Veto: Hoe bent u begonnen met poëzie en optredens?

Kast: «Vlak na mijn studies heb ik een paar internationale jeugdkampen gedaan. Ik heb daar gemerkt dat poëzie werkt bij de jeugd. Ik heb een

bundel geschreven met grafisch werk erbij. De uitgeverijen verwezen mij door naar stripuitgeverijen. Die wisten niets van poëzie, behalve dat het verlieslatend is. Ik ben in Nederland beginnen meedoen aan *poetry slam*-wedstrijden. Dat was wel leuk. Na mijn zesde optreden werd ik gevraagd voor Lowlands (*de Nederlandse tegenhanger van Pukkelpop, red.*). Dat bleek een marquee te zijn met een tribune voor 1.200 man en die zat stampvol. In Nederland heb je echt een circuit van *poetry slams*. Er zijn *poetry slammers* die klankpoëzie maken, maar er zijn er ook die geschreven poëzie zodanig weten te brengen dat de luisteraar mee is. Ik doe nog iets anders. Ik probeer met heel eenvoudige, toegankelijke taal poëzie te maken die toch mensen kan raken.»

Veto: Ziet u wat u doet als iets dat apart staat van de mainstream literatuur?

Kast: «Aan de ene kant wel, maar aan de andere kant zijn we allemaal bezig met taal. Daar kan je mooie dingen mee doen, die zowel gelezen als gehoord kunnen worden. Soms is het zelfs interessanter als ze gehoord kunnen worden.»

<http://www.jkast.be>

JEROEN DEBLAERE

'Red de Studio's'-dag Bloemen voor cinema Studio's

Het gerucht was er al langer maar onlangs heeft uitbater Jan Rastelli het officieel bevestigd: de Leuvense filmzalen van de Studio's zullen de deuren sluiten op drie januari 2010. Zevenhonderd sympathisanten kwamen donderdag negentien november hun kot uit nadat een Facebookgroep de oproep Red de Studio's lanceerde.

DAPHNE DE WIT & JOHAN VAN HELLEMONT |

Griet Vos, de persverantwoordelijke van de Facebookpagina Red de Studio's liet weten dat oprichter Jan Verstappen aanvankelijk verbaasd was dat zijn groep zo'n succes kende. Op amper 24 uren tijd telde deze al meer dan 3000 leden. Ondanks het succes beseft hij dat deze reddingsactie slechts symbolisch is, al sluit dat niet uit dat het mogelijk op politiek vlak iets teweeg kan brengen.

Volgens Vos moeten politici

namelijk een nieuw wetgevend kader vormen. Op dit moment zijn er wettelijk gezien slechts twee mogelijkheden: ofwel word je als een vereniging zonder winstoogmerk beschouwd ofwel als een commercieel filmhuis. Het probleem is dat de Studio's daar tussenin vallen. Tot nu toe werden ze als een commercieel filmhuis aanzien en dus evenveel belast als bijvoorbeeld Kinopolis. De kreet om actie werpt nu al vruchten af: zowel Open VLD als N-VA hebben zich intussen al achter het voorstel geschaard.

FILMFESTIVALS

«Het zou ideaal zijn, mochten dankzij deze actie enkele zalen open kunnen blijven en mocht Cinema Zed of 30CC in het complex kunnen investeren. Zij maken immers geregeld gebruik van de infrastructuur. Waar moeten bovendien alle filmfestivals naartoe als de Studio's sluiten? Het groeiende fenomeen van filmfestivals toont namelijk aan dat mensen meer dan ooit geïnteresseerd zijn in film.»

«Bovendien,» zo stelt Vos, «zou ook stad Leuven zijn verantwoordelijkheden moeten opnemen.» Tობback reageerde volgens haar echter niet erg begripvol: «Als de beenhouwer op de hoek sluit, gaan we ook geen subsidies geven.» *Survival of the fittest*, zo blijkt.

De leden van de Facebookgroep zijn echter van mening dat

filmcultuur onvergelijkbaar is met de plaatselijke beenhouwer. Om het verschil tussen worst en pelicule extra aan te stippen werd er donderdag een actiedag georganiseerd. Leden werden opgeroepen om met z'n allen de avondvoorstellingen bij te wonen. Ter gelegenheid werd er nog éénmaal een *sneak preview* gedraaid — *Bright Star*, over dichter John Keats — en kostte een ticket slechts vier euro. Anders dan menig ander internetinitiatief viel deze oproep niet in dovemansoren. Met ongeveer zevenhonderd verkochte tickets, een drukke zaterdagavond benaderend, kan de actie een bescheiden succes genoemd worden.

SIGNAAL

De vele sympathisanten gaven blijk van medeleven en nostalgie, maar

ook van de wil om een signaal uit te sturen. ZED-programmator Frank Moens, met bloemen voor het personeel in de hand, drukte het als volgt uit: «Voor ons is dit geen goede zaak. Wil je een filmcultuur kweken in Leuven, dan heb je een brede voedingsbodem nodig.» Wanneer de Studio's op drie januari sluiten, zal het Leuvense filmaanbod immers zienderogen verschromelen. Een hele waaier van films zal niet meer aan bod komen. Vandaar de vraag aan de stad Leuven, Alma, de K.U.Leuven en andere partners om te zoeken naar een nieuw project. Voor het Leuvense filmmonument zal alle hulp echter te laat komen. Om een vergelijking met de *sneak*-film aan te gaan: ook Keats stierf aan aan een ziekte waar pas later een remedie voor gevonden is.

Tortoise in STUK

Tapdansen over binnenhuisarchitectuur

Een wijs man stelde ooit dat praten over muziek is als dansen over architectuur. Heden voegen wij daar graag aan toe dat schrijven over muziek is als tapdansen over binnenhuisarchitectuur. Zelden zijn wij ons bewuster geweest van de beperkingen van onze woordenschat dan na het optreden van Tortoise afgelopen vrijdag in STUK.

GEERT JANSSEN & BET BOSSELAERS |

Tortoise speelt postrock. Wat post-rock precies is, weet geen hond. Het is een passe-partoutterm waaronder een klein legioen van rockgroepen valt met als enig gemeenschappelijk kenmerk dat ze instrumentale muziek maken. Muziek die een specifieke sfeer schept en soms

haast naar het transcendente neigt. Binnen het genre is Tortoise een van de bekendste en beste groepen, maar dat zullen ze zelf nooit toegeven, *humble bastards*. Na het concert konden wij percussionist en toetsenist Dan Bitney strikken voor een korte babbel in benevelde toestand. Bitney is immers een whiskeyliefhebber.

AGGRESSIVE STUFF

We vragen ons af waarom Tortoise in godsnaam nog zo bescheiden is na bijna twintig jaar. "Een band moet vooral *duurzaam* zijn," aldus Bitney. "Wij overleven al zo lang omdat we verschillende ideeën hebben en de creativiteit onder alle bandleden verdeeld is. Wij zijn geen band die acht maanden bestaat en elkaar dan haat. *Our attitude allows us to survive*: wij kennen en begrijpen elkaar."

In hun beginperiode was Tortoise een ware revelatie, maar de groep leeft niet in het verleden. "It's all about now! De muziek uit de jaren tachtig was anders en wij

wilden iets creatiefs doen, vanuit een eerder abstracte relatie met muziek. Er heerste een bepaalde *state of mind*: ingaan tegen wat er gebeurde, zoals golven van een oceaan. De esthetiek van muziek is veranderd: mensen begonnen te reageren tegen dingen, zoals punk-rockers."

"Het innovatieve van Tortoise was niet het feit dat we zonder *vocals* werkten, maar dat we luide gitaarherrie wilden spelen. We baseerden ons op verschillende genres, gaande van Amerikaanse jazz tot dub reggae. We begonnen nogal *laidback*, maar probeerden ook *aggressive stuff* uit, wat natuur-

lijk leuker is om te spelen," vindt Bitney.

PIMP MOMENTEN

De vijf bandleden betraden vrijdagavond het podium van STUK alsof ze op voorhand hun ego's hadden afgezet. De klasbakken hielden constant oogcontact om elkaar zo alle kans te geven de muziek te laten *shinen*. Tortoise is meer dan de som der delen. Naast klassiekers als bas, gitaar en drums stonden op het podium ook een synthesizer, een marimba, een xylofoon en een tweede drumstel. Niet alle instrumenten werden in elk nummer gebruikt en de wissels tussendoor hielden het optreden mijlen weg van eenvormigheid.

Wat we te horen kregen was epische muziek met een hoge emotionele geladenheid die nergens — maar! dan! ook! nergens! — bombastisch werd. Nummers duurden niet zelden tien minuten en kregen zo alle tijd om zich te ontwikkelen. Twee à drie gedaanteverwisselingen, facelifts en pimpmomenten per liedje waren geen uitzondering.

Tortoise speelde een dik uur en biste een kwartier, maar nog was de zaal niet tevreden. Een tweede bisronde werd luideruchtig afgedwongen. Voor dit soort optredens is het woord 'triumftocht' bedacht.

Pieter Fannes: Breuklijn

Cultuurkalender

MAANDAG 23/11

De Sprekende Ezels

Podium — om 20u in Café De Metafoor (Parijsstraat 34)

Lazarus — En zo werd het toch nog gezellig

Theater — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

SevenSoulmotion

Muziek — om 21u00 in At the Bebop (Tiensestraat 82)

DINSDAG 24/11

Ultima Thule — Stukken van mensen

Theater — om 20u30 in het Waghuis (www.30cc.be)

Lazarus — En zo werd het toch nog gezellig

Theater — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

WOENSDAG 25/11

Yellowman

Muziek — om 20u in Het Depot (www.hetdepot.be)

Investment

Theater — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

DONDERDAG 26/11

Candide

Opera — om 20u in de Schouwburg (www.30cc.be)

VRIJDAG 27/11

Laura Gibson

Muziek — om 22u30 in STUKcafé (www.stuk.be)

Patrick Watson & the Wooden Arms

Muziek — om 20 in Het Depot (www.hetdepot.be)

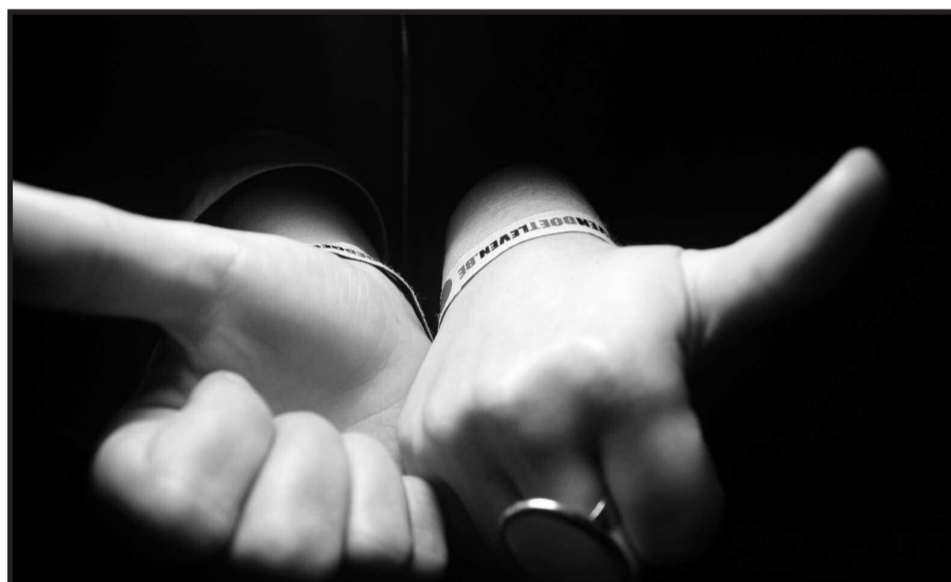
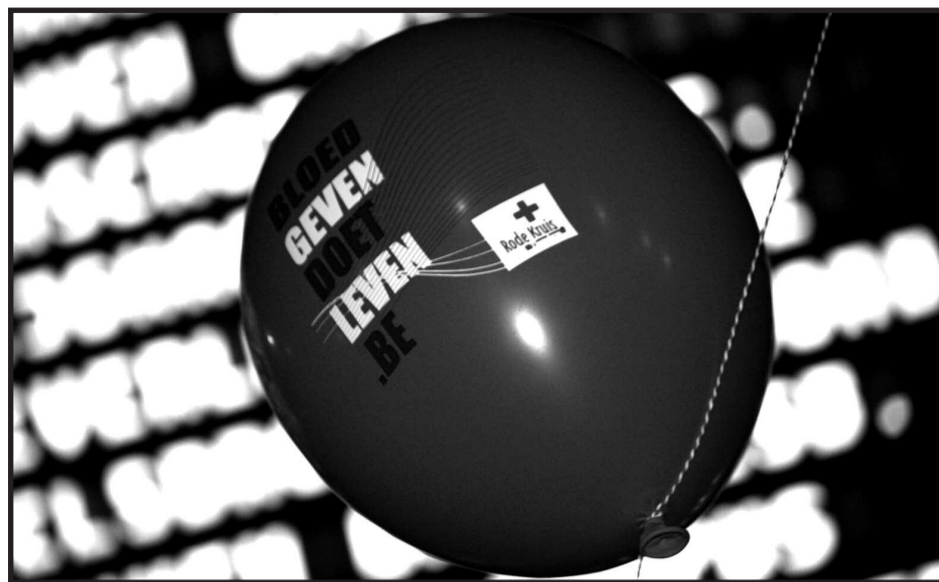
Candide

Opera — om 20u in de Schouwburg (www.30cc.be)

ZATERDAG 28/11

Finale Rockvonck 2009

Muziek — om 20u00 in Het Depot (www.hetdepot.be)

BLOEDSERIEUS - door Christiaan Franz & Ilse Hoeven

Holebifilmfestival Vlaams-Brabant 2009

Bloed geven is niet voor homo's

De Leuvense student wordt dit najaar op een klein filmfestivalseizoen getraakteerd. Realidad Latina 09 rondde nog maar net zijn eerste editie af of het Internationaal Kortfilmfestival ligt al in het verschiet. Als je ondertussen als cinefiel nog met onbevredigde verlangens overblijft, kan je van 10 tot 27 november terecht op het Holebifilmfestival.

JOHAN VAN HELLEMONT |

Het filmfestival is dit jaar aan zijn negende editie toe en treedt voor de tweede maal buiten de Leuvense stadsgrenzen met voorstellingen in Aarschot, Halle en Landen. Zoals de voorgaande edities biedt het festival ook dit jaar weer een diverse reeks films aan die op één of andere wijze Holebitopics behandelen. Door dat ruime uitgangspunt verzandt het festival niet in een niche-aangelegenheid. Films als *La Tourneuse de Pages*, *My Summer of Love*, en *Le Temps qui Reste* — om er maar enkele te noemen — staan immers niet enkel te boek als holebigeoriënteerde films, maar vooral als onderhoudende cinema.

In de rand van het filmgebeuren, vallen er voor de liefhebbers nog het toneelstuk *Voor ik Vergeet* en de slotuif mee te pikken.

GRENSCONFICTEN

Te midden het grote aanbod fictiefilms biedt het festival de bezoeker ook een handvol documentaires aan. Met de verjaardag van Bloedserieus en nieuwe Palestijns-Israëlische spanningen fris in het achterhoofd trok vooral de *double bill* *For this is my Blood - City of Borders* de aandacht. In de eerste film belicht Limburger Roland Javornik waarom het Belgische homo's niet is toegestaan bloed te geven. Gewapend met een camera onderzoekt hij of het al dan niet

discriminatie betreft en of er goede argumenten bestaan om de weigering op te heffen. Die zijn er, zo blijkt uit de film, maar ondanks verwoede pogingen en voldoende bronmateriaal wist Javornik niet steeds te overtuigen.

Van bloeddonschap naar grensconflicten, want aansluitend op *For this is my Blood* kwam het Israëlische *City of Borders* aan bod. Door een blik te werpen op de dagelijkse beslommeringen van enkele homo's en lesbiennes, joden evenals moslims, wordt duidelijk hoe de holebi-identiteit in Jeruzalem alle andere identiteiten verder bemoeilijkt. Het uiten van een homofiele geaardheid stuit er op onbegrip, afwijzing en zelfs doodsbrengingen vanwege de traditionele geloofsgemeenschappen. Daarenboven leveren nationalistische vooroordelen nodeloze hindernissen op voor Palestijns-Israëlische koppels. Het resultaat is een boeiende film die, ondanks enkele her-

halingen die de vaart uit de film halen, een meeslepend beeld van de lokale holebiscène schetst.

Volgend jaar viert het Holebifilmfestival zijn tiende verjaardag. Om die jubileumeditie extra op te leuken wordt via de website een best

of-programma samengesteld. De bezoeker kan nu al een shortlist samenstellen met zijn of haar favoriete films uit de eerste tien jaar van het festival. Op het festival van 2010 zullen deze films dan vertoond worden, naast het nieuwe programma.

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook
op je radio**

(advertentie)

Zion Train denderde door Leuven

Het gedoogbeleid van de Leuvense flikken makes the world go 'round in love and peace

Zion Train is een Brits dub- en reggaecollectief rond spilfiguur Neil Perch. De man in kwestie produceert de platen en verzorgt live de beats 'n bass. Neil Perch is een naam als een koebel in het wereldje. Getuige: de Jamaican Reggae Grammy 2007 voor Best Dub Recording die Zion Train verdiende met de plaat 'Live as one'. Momenteel toert de groep door het continent met een gemixte versie van die lp. Reden genoeg om Het Depot naar hogere sferen te vervoeren.

PHILIP GALLASZ |

"People, people, people" riep MC Dubdadda door de micro en het kot was reeds te klein. Dubdadda liep er in zijn Umbromarcelleke bij alsof hij na een pint teveel, uit een Britse kroeg was gezet. Politiek correct was hij dan weer wel. Dat de op zijn enkel getatoeëerde Davidster verwees naar de rebellenstad uit de Matrixtrilogie is weinig waarschijnlijk. Zion is voor Rastafari's namelijk net als voor joden Jeruzalem, het Beloofde Land! Naast Dubdadda en Perch bestond de bezetting uit twee blazers: trompettist Dave Hake en man op de trombone, Bigga.

Het vernoemen van die bezet-

ting is belangrijk om twee redenen. Door een vete binnen de groep werd in 2001 het merendeel vervangen. En die nieuwe bezetting maakte het eerder genoemde *Live as one*. Daarom. En oh ja, omdat wij niet gaan lullen over welke gitarist op speed in welk nummer aan turbospeed tokkelde. Simpelweg omdat het niet kan. Perch knalde vanachter zijn decks de *riddim* er pal op. Het stomend beatje hield het midden tussen reggae en dub en begeleidde de blazers die synchroon als alpenhoorns door de zaal galmden. De ontlading bij het publiek volgde en masse op de oproep: "Everybody who likes reggae music: make some noise."

Aanvankelijk liep de set voort

tegen dit tempo. Iedereen genoot en Afrika leek dichterbij dan ooit. Na een kwartier werd er versneld. Bas en drums holden enkele Duracellkonijnen voorbij en liepen door tot 140 Beats Per Minute. De roots van dubstep werden blootgelegd en Zion Train maakte duidelijk waarom zij al twintig jaar lang UK's dub pioniers zijn. Perch bleef dan wel stoicijns de *classy British gent*, Dubdadda verraadde met zijn aanstekelijk enthousiasme dat de band het toeren nog niet beu is.

HAIKU HERMAN

Gezondheidszorg is een heikel punt, vraag dat maar aan Obama. En ook Dubdadda besloot zijn duit

in het zakje te doen. "Anybody who's making a splif, do not put tobacco in." Het gedoogbeleid van de Leuvense flikken makes the world go 'round in love and peace. Ondertussen bleef Perch met zijn MacBook samples van Motownplaten droppen terwijl een baslijn die qua aanstekelijkheid niet moest onderdoen voor *Seven Nation Army* door de zaal bolderde. Soms luidde het credo *keep it simple*. Sporadische "Buena Vista Social Club" blazers werden begeleid door een *out of space* loop die duidelijk maakte waar Afrojack zijn electromosterd haalt.

Dubdadda bleef rhymes spuwen waaronder de variatie "Do they

know Belgium?" Een laatste Britse steek naar Haiku 'president' Herman? Juist gehoord of niet, ook bij Dubdadda heeft de gehoorschade toegeslagen. "I've been a long time in the scene now and my ears are very bad, so I can't hear you!" Reactie van het publiek: een ooverdovende smeekbede om een bisronde. Het merendeel moet geweten hebben wat komen zou. Want War in Babylon was een mokerslag zoals enkel Mo 'the greatest' Ali er kon uitdelen. Toen de trein halt hield was dan ook niemand rouwig dat hij/zij een *one way ticket* to Zion had gekocht.

CHRISTIAN FRANZ

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

NTGent speelt 'Krapps Laatste Band' in STUK Ejaculerende champagneflessen bieden geen meerwaarde

'Krapp's Last Tape', de eenakter die Iers auteur en Nobelprijswinnaar Samuel Beckett in 1958 schreef, ging aanvankelijk in première als voorprogramma bij zijn toneelstuk 'Endgame'. Het stuk is in uitgetypte versie dan ook niet langer dan vijf A4'tjes. Des te opmerkelijker dat NTGent uit de tekst zomaar even anderhalf uur theater puurde.

MAUD OEYEN |

Het concept is even eenvoudig als ingenieus. Het is ook — zo kennen we onze Samuel — betrekkelijk absurd. Een man genaamd Krapp (vertolkt door Steven Van Watermeulen) mijmert ieder jaar op zijn verjaardag over de gebeurtenissen van het afgelopen jaar, en vereeuwigd die mijmeringen daarbij op band. Bovendien luistert hij op dezelfde dag ook telkens naar een gelijkaardige band uit vroegere tijden. Wanneer het stuk zich afspeelt, zijn we aanbeland bij Krapps negenenzestigste verjaardag. Hij is alleen, bouwt een wat zielig feestje en beluistert een tape van dertig jaar terug.

FURIE

Uit die oude tape blijkt dat Krapps eenzaamheid niet nieuw is. Hoewel de stem op de band jonger, vitaler en krachtiger klinkt dan de kwaakstem van de oude Krapp, is het verval al duidelijk hoorbaar. De jonge Krapp vertelt over zijn afscheid van

de liefde, over de dood van zijn moeder. De oude Krapp gniffelt nu en dan schamper, beschimpt zijn jongere ik en gaat bij momenten door het lint van furie.

Eenzaamheid, verveling en vergankelijkheid op een geloofwaardige manier tot leven brengen zonder daarbij zelf in een oeverloze saaiheid te vervallen: het is een kunst die lang niet iedere kunstenaar beheerst. Dat de voorstelling uiteindelijk op zijn best is wanneer de uitvoering optimaal aansluit bij de oorspronkelijke tekst, zegt veel over Becketts talent als toneelschrijver.

VERKREUKELD

Wij hebben alle begrip voor regisseurs die wanhopig worden wanneer ze zien dat hun genialiteit niet veel meer bij te dragen heeft aan wat er al bestaat. Beckett voorzag het script van *Krapp's Last Tape* van zoveel regie-aanwijzingen dat zelfs een tienjarige jodelaarster niet veel verkeerd zou kunnen doen met de tekst. "Als er niks af mag, dan

doe ik er wel wat bij," moet regisseur Johan Simons hebben gedacht, waarop hij het spijtige besluit nam het stuk te laten voorafgaan door een behoorlijk op de zenuwen werkende intro van net geen half uur.

In dat half uur kleedt een verwaide en volledig naakte Krapp zich langzaam aan, waarbij u 'langzaam' mag opvatten als een understatement. Nadat de — we zien het nu al — eenzame en gedisillustreerde man even met zijn piemel heeft gespeeld, worden een vuil verkreukeld hemd, een gore broek en versleten schoenen opgevist uit de grote grindhoop die het podium siert. Het uitvergroten van de seksuele frustratie van Krapp lijkt achteraf gezien de meest uitgesproken vorm van 'bewerking' die Simons zichzelf permitteerde. De nadruk op dit aspect van Krapps persoon vertaalt zich in de naaktsceen aan het begin van de voorstelling, de spelerei met een microfoon en enkele bananen of een vijftal ejaculerende champagneflessen. Goed gevonden? Bwa.

Less is more. Dat werd ook vanavond, met deze fijne maar jammer genoeg al te lang uitgesponnen versie van wat beter een korte maar krachtige *Godverdomme* was geweest, opnieuw bewezen.

KULEUGEN

Maandag 23 november 2009 — jaargang 5 — 2009-2010 — nummer 09 — www.kuleugen.be

Exclusieve voorpublicatie

De Wina-naaktkalender

Vorige week meldde preses van Wina (en sekssymbool) Mattia Walschaers dat zijn kring binnenkort een naaktkalender zal uitbrengen. Benieuwd naar de opwindende resultaten van de fotoshoot? Zie hier een voorpublicatie, exclusief in KULEUGEN!

ZONDAG	MAANDAG	DINSDAG	WOENSDAG	DONDERDAG	VRIJDAG	ZATERDAG
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
31						
24	25	26	27	28	29	30

Toch K.U.Leuven-windmolen gepland

Outsourcen blijkt niet altijd goed idee

Leren Study अध्ययन Onderwijs Education शिक्षा Toeko
Dromen Deams सपनाहर Carrière Career जीवन-यात्रा

Studeren in hoger onderwijs?

Info over studiemogelijkheden in Leuven • Info over sociale en financiële ondersteuning • Getuigenissen van studenten

Study of higher education?

Information about study possibilities in Leuven • Information about social and financial support • Testimonies of students

Persdienst K.U.Leuven Belga achterna?

Vorige week verklaarde het persagentschap Belga koningin Fabiola voortijdig dood. Een klaarstaand persbericht kwam in omloop na een anonieme tip. Want bronnen checken, wie doet daar nu nog aan?

Bovenstaand probleem kan echter niet alleen Belga overkomen. Ook de persdienst van de K.U.Leuven heeft enkele standaardberichten klaarstaan over haar alumni. Zoals bijvoorbeeld onderstaand bericht.

De K.U.Leuven feliciteert ere-rector André Oosterlinck van harte met zijn aanstelling tot premier van de Belgische staat. De universiteit is trots dat zij de eerste minister tot haar oud-professoren mag rekenen.

De universiteit wenst, bij mon-

de van haar rector, André Oosterlinck veel succes in zijn nieuwe functie:

"Mijnheer de Eerste Minister, Met grote vreugde en gepaste trots heeft de universitaire gemeenschap kennis genomen van uw aanstelling tot eerste minister van België.

Grote vreugde omdat deze eer en uitdaging een geëngageerd ambtsgenoot te beurt valt. Gepaste trots omdat u als K.U.Leuven-alumnus eens te meer aantoonde dat

een stevige academische vorming er mee kan voor zorgen dat men met succes een grote maatschappelijke verantwoordelijkheid kan en wil opnemen. Wij prijzen ons daarom gelukkig u onder onze actieve alumni te mogen hebben.

Ik wil u verzekeren dat de deur van de K.U.Leuven blijvend voor u openstaat.

Zeer hartelijk gegroet,
Mark Waer, rector."

COPY-PASTE

De aandachtige lezer merkte reeds op dat het bericht verdacht veel lijkt op de e-mail die rector Waer meteen na de bekendmaking van de benoeming van Herman Van Rompuy

naar de hele universiteit stuurde.

Ook voor de verwachte aanstelling van Kardinaal Danneels tot paus staat een gelijkaardig bericht klaar. Of beter, stond. Een medewerker van de persdienst getuigt: "Twee weken aan gewerkt meneer, dat standaardbericht. Twee volle weken hard zwoegen om elk detail juist te krijgen. En dan plots besluiten ze daar in Brussel om Van Rompuy president te maken. Alles weg! Alles voor niks!"

"Zo'n onverwachte aanstelling hadden we natuurlijk niet voorzien, zodat we om snel op de bal te spelen moesten overgaan tot het aanpassen van een reeds geschreven bericht. Resultaat: we mogen aan al die andere berichten opnieuw beginnen. Godgeklaagd, dat is het. Nog zo een loer en ik ga staken!"

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Quotes van de week (door R. Amkreutz):

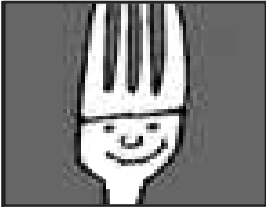
"Werk hebben is ZO 2008."

"De CIA, da's toch zo'n paradox?"

"Ik heb ergens horen waaien dat Tom Lanoye kan beffen als een kalkoen."

"Oh, is Tom Lanoye homo, of wat?"

"Nou gaan jullie mij weer voor lul zetten in de KULEUGEN?"

Menu van de week

in Alma 1-2-3

23 - 28 nov. 2009

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

1/2e kip met saus en garnituur (enkel avondmenu) A3	4,90
Braadworst met worteltjes A2+A3	2,60
Kippenlapje met groenten en saus A3	4,00
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Macaroni met mornaysaus 	4,00
Mosselen natuur	7,40
Mosselen sweet-hot A1+A2	7,40
Rundsbrochette met choronsaus	4,60
Spaghetti bolognaise A1	2,60/3,10
Steak met groenten en saus A2	4,90

woensdag

Kaaskroketjes met Tirolse saus	2,60
Kalkoengebraad met jagersaus	4,90
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A2	4,60
Koninginnenhapje A2+A3	3,40
Mosselen natuur A1+A2	7,40
Mosselen sweet-hot A2	7,40
Steak met groenten A3	4,60
Vegetarische loempia met Indische saus 	3,40

donderdag

Bladerdeeg met geitenkaasmousse 	4,90
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Mosselen natuur A2	7,40
Mosselen sweet-hot A2	7,40
Spaghetti bolognaise A2+A3	2,60/3,10
Steak met groenten en saus A1+A2	4,90
Varkensgebraad met rode wijnsaus	4,00

vrijdag

Cordon bleu met osso bucosaus	4,60
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1	4,60
Koninginnenhapje A2+A3	3,40
Paprika met quornvulling en slaatje 	4,00
Trioburger (lam/kalkoen/rundsvlees)	2,60

zaterdag

Kalkoensteak met prei in roomsaus A1	2,60
Koninginnenhapje A1	3,40
Varkengesbraad met rode wijnsaus A1	4,00
Vegetarische loempia met Indische saus A1 	3,40

Filmticket voor slechts 6€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg**, **Justus Lipsius** en **Pauscollege**

(advertentie)

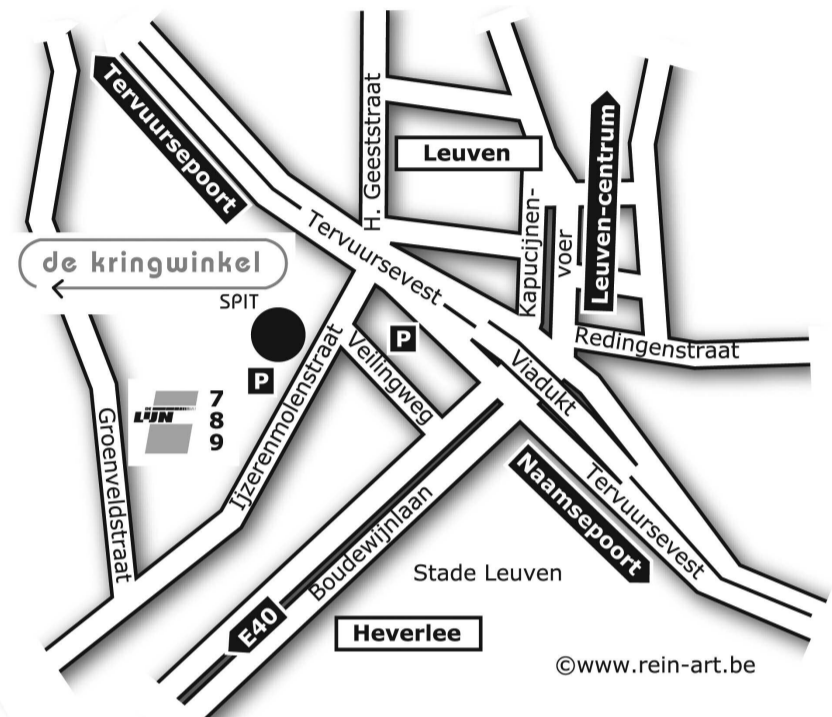
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u
zat: 10 - 17u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

©www.rein-art.be

Informatie-avond over **doctoreren**
voor afstuderende Masterstudenten

Di. 1 dec. 17u. Aud. 01.56 in De Valk1

<http://set.kuleuven.be/phd/infoavond.htm>

<http://gbiomed.kuleuven.be/phd/infoavond/>

Georganiseerd door

Arenberg Doctoraatsschool Wetenschap & Technologie en
Leuven International Doctoral School Biomedical Sciences

(advertentie)

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 36 - Nummer 09
Maandag - 23 november 2009

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Maud 'Jenna Jameson' Oeyen

Redactiesecretaris & V.U.:
Jeroen 'Lexington Steele' Deblaere
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:
Remy 'Jenna Haze' Amkreutz, Joachim 'Nina Hartley' Beckers, Herlinde 'Bamby Woods' Hiele, Christine 'Amy Reid' Laureys, Ide 'Traci Lords' Smets

Medewerkers deze week:
Matthias 'Rocco Siffredi' Adriaensen, Betse 'Jesse Jane' Bosselaers, Marieke 'Sienna West' Brugnera, Ruben 'Shyla Stylez' Bruynooghe, Laurens 'Darren James' Cerulus, Sarah 'Clara Morgane' Cordie, Els 'Hot Marijke' Dehaen, Jelle 'Peter North' Dehaen, Daphne 'Brianna Banks' De Wit, Sofie 'Lisa Ann' Dezittere, Nele 'Lolo Ferrari' Dobbelaere, Philip 'Jayden James' Gallasz, Ilse 'Paris Hilton' Hoeven, Frederik 'T. T. Boy' Herregods, Geert 'Ron Jeremy' Janssen, Fre 'Naomi Russel' Leys, Christiaan 'Kim Holland' Franz, Andrew 'Buck Angel' Snowball, Sophie 'Marilyn Chambers' Soete, Mihai 'David Duchovny' Stoica, Dorien 'Christy Canyon' Styven, Sarah 'Linda Lovelace' van Bulck, Mathias 'John Holmes' Vanden Borre, Johan 'Jessica Dee' Van Hellemont, Xavier 'Lily Thai' Vankeirsbulck

Cartoons:
Laurens Cerulus

DTP:
Jeroen Deblaere, Maud Oeyen, Herlinde Hiele & Joachim Beckers

Eindredactie:
Geert Janssen, Maud Oeyen, Christoph 'Marylin Chambers' Meeussen, Els Dehaen, Ruben Bruynooghe, Eric 'Tommy Lee' Laureys

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (porno-acteurs, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Kringkalender

ALFA
Evolution-fuif@Blauwe Kater op 24/11 om 21u
cantus@Pavlov op 2/12 om 20u30

EOOS
Eooscantus@Pavlov op 25/11 om 20u30

FARMACEUTICA
Feestje@Pausbar op 24/11 om 23u

TD@MusicafE op 1/12 om 22u

GEOS
Krijgersfeest@Cuythoek op 26/11 om 22u

HISTORIA
TD@Albatros op 26/11 om 22u

Merkator
Feestje@Het Klokhuis op 25/11 om 22u

Merkatorcantus@Ambiorix op 30/11 om 20u30

POLITIKA
Feestcantus Politika@Zaaltje Pavlov op 1/12 om 20u30

PSYCHOLOGISCHE KRING
triple TD Psycho-KLA-
Industria@MusicafE op 26/11 om 22u

Kortcul

VETO TRAKTEERT (1)
Nu zaterdag vindt in Het Depot de langverwachte finale van Rockvonck 2009 plaats. Acht jonge en toch al stevig uit de kluiten gewassen bands nemen het er tegen elkaar op. Voor wie op de eerste rij wil zitten om zelf te horen wie het grootste talent in huis heeft, is er slechts een adres. Mail "Rockvonck" naar traktatie@veto.be en maak zelf mee of het Willow, Aegis, Amherst Evenue, Soldier Six, Bad Cirkuz, Dillian, Head full of flames of L'ame buccale wordt die uiteindelijk de eerste prijs zal weggapen.

VETO TRAKTEERT (2)
Voor wie niet echt *into* zoveel muzikaal geweld is, hebben we deze week eveneens theater in aanbieding. U vernam het in deze Veto al bij monde van regisseur Davis Freeman *himself*: *Investment* belooft een straffe voorstelling te worden. Het thema? Geld. Wie daar alles over wil weten, mailt dus snel mogelijk naar traktatie@veto.be met de boodschap "Ik heb geen geld maar wil er wel" Wie niet waagt, niet wint.

VETO TRAKTEERT (3)
Driemaal is scheepsrecht. Daarom trakteren we deze week drie keer. Profiteer er van, nu het nog kan (het zal immers niet alle weken feest zijn). Voor al wie liever lui dan moe is en zijn kot niet voor wil uitkomen voor een portie muziek: Veto heeft deze week vijf cd's van Jee Kast in de aanbieding. U weet wel, die artiest die voor dertig euro dertig minuten uw living komt vervullen met gezang. De cd daar-entegen is helemaal gratis voor wie mailt met de boodschap "Ik wil Jee Kast in mijn kast" naar (u raadt het al) traktatie@veto.be!

PROFFEN VS. PREPAREE
Het gelauwerde studentenimpreteam Preparee neemt het op drie december op tegen een aantal dienaren van onze Alma Mater. Benoit Allemeersch (Rechten), Stefaan Poedts (Wiskunde), Paul Trio (Geschiedenis) en Frank Vastmans (Economie) staan naar verluidt alvast paraat om hun kathedr eenmalig in te ruilen voor het podium waar ze enkel kunnen bogen op

Bericht

Gezocht: Tekentalent

STRIPteasers rekruteert amateur strip- en cartoontekenaars. Help mee om Leuven zijn eigen striprouete te geven!

Interesse? E-mail:
striprouete_leuven@hotmail.com

Meer informatie via Facebookpagina STRIPteasers

Minisudoku

	7			2			
	2	8					
		1			9	6	3
		9			3		5
	3		6	1	8		
	4		5			1	
3				5			
		2		7		4	
8		4					7

Gastprogramma

Kortcul

hun theatrale talent. Wij wensen de moedige proffen alvast veel succes! Alle info op www.preparee.be

UITVERKOOP

De universiteitsbibliotheek van de verkoopt op 25 en 26 november 15 000 boeken waarvan er dubbels in de rekken staan. De prijs hangt af van de fysieke staat van het exemplaar en is tot de helft lager in elk gemiddeld antiquariaat. De opbrengst van de jaarlijkse verkoop, die plaatsvindt in de Centrale Bibliotheek, gaat naar de verrijking van het historische patrimonium van de bibliotheek. Eerder kon dankzij deze inkomsten al een zeldzame oude drukken en archiefstukken worden aangekocht.

(HH)

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9

Studentenradio op het
ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

De goedkoopste
fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

DICTEE

in de arena strijden de krijgers
hun woorden bijten in het zand
kauwen zonder slikken
spuwen zonder regels

veel inkt is naar de zee gedragen
een berg papier bevlekt
bic wast witter dan waterman
dan de ganzenveer van de monnik

in de arena streden de krijgers
de winnaar daalde af
de verliezers dropen af
het publiek schonk geen genade

duimen omlaag
steeds lager bij de grond

Geert Simonis

Zeg niet te gauw: 't is weer een vrouw!

Bij sommige vrouwen geeft 'The look you give that guy' exact weer welke gevoelens van jaloezie zich van een man meester maken. Isolde Lasoen is zo'n sommige. Al vindt zij 'The look you give that guy' gewoon een steengoed nummer en schuilt er meer achter die prachtige blauwe ogen en liefstellige sproeten. Een sterke vrouw die weet wat ze wil en die het tot leading lady van het Belgische drumlandschap heeft geschopt. "Maar daar stopt het niet", aldus de dame.

MATTHIAS ADRIAENSEN & PHILIP GALLASZ |

Veto: U toert nu met Briskey. Die muziek wordt omschreven als de soundtrack bij een imaginaire film. Kunt u zich daarin vinden?

Isolde Lasoen: «Op een bepaalde manier wel. Briskey leunt aan bij mijn achtergrond als jazzdrummer. Als je jazz studeert, ben je een en al bezig met improvisatie. Bij Briskey is de muziek gesteund op de improvisatie van de muzikanten. Er is wel een zekere structuur, maar live kunnen we daar volledig van afwijken. In die vrijheid kan ik me vinden.»

Veto: Wij lezen dat u ooit op een festival met drie verschillende bands na elkaar moest spelen. Nooit schrik te veel hooi op uw vork te nemen?

Lasoen: «Eigenlijk niet. Ik zit nu officieel in zeven of acht bands maar in de winter valt dat allemaal wat stil. Meestal zijn er slechts één of twee projecten volen bak bezig. Ik weet heel goed wanneer ik te veel hooi op mijn vork neem en dat is tot nu toe niet het geval. Ik heb die afwisseling nodig. Deze zomer heb ik de drummer van Novastar vaak vervangen. Ter voorbereiding ben ik toen een week op voorhand de cd gaan halen in de Fnac (lacht). Echt thuis oefenen doe ik niet. Ik leer nummers door ernaar te luisteren en de structuur te noteren. Ik heb drie keer die plaat beluisterd, één repetitie gedaan en twee dagen erna opgetreden. Heel plezierig om op korte termijn iets klaar te stomen. Die keer met die drie optredens na elkaar was eigenlijk puur toeval. Misschien zit daar wel iemand van de organisatie achter. Ik vraag me dan af: hoe komt dat nu toch? En dan nog in Genk! Da's kweetnie hoe ver rijden (lacht)!»

Veto: Bij Billie King zijn jullie met vijf vrouwen. Hoe verloopt die samenwerking?

Lasoen: «Die verloopt vrij vlot. De samenwerking is wel anders dan met mannen. Eigenlijk zijn mannen makkelijker. Bij geen enkele band waarin ik gespeeld heb, had ik

"Ik moet constant zeggen dat Daan echt een toffe mens is"

last van ego's. Vrouwen nemen veel minder een blad voor de mond. Die zeggen sneller hun gedacht. Er is veel meer communicatie, maar misschien soms een beetje te veel. Al zijn er nooit catfights (lacht).»

Veto: Met welke muziek bent u opgegroeid?

Lasoen: «Met fanfare, klassieke muziek en met rock-'n-roll van de fifties. Mijn ouders luisterden heel veel naar Elvis Presley. Onbewust heb ik daar veel van meegekregen. Ik ben hen daar heel dankbaar voor. Er was elke dag muziek bij ons thuis. Dat draagt enorm bij tot je muzikale vorming.»

VADERFIGUUR

Veto: Daan was uw overstap naar

popmuziek. Was dat een cultuurschok?

Lasoen: «Ik had al een overstap gemaakt van de fanfarewereld en klassieke muziek naar jazz. Toen ging er een wereld voor mij open. Binnen jazz leer je ook pop, funk en

beroepshalve muziek maken. We zijn geen groepje dat zaterdagavond voor de fun wat speelt.»

Veto: Mensen die hem niet van dichtbij kennen, kunnen moeilijk een beeld krijgen van wie Daan is.

Lasoen: «Dat vind ik jammer. Ik moet constant zeggen dat Daan echt een toffe mens is. Mensen vinden hem zenuwachtig en raar. Ik denk dat hij dat zelf ook wel weet. Hij kruipt natuurlijk ook in de rol van 'de artiest'. Een rol die men van hem verwacht. Er zijn heel veel artiesten die een dubbele persoonlijkheid hebben, op en naast het podi-

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

"Ik zing met de dag liever"

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

WEGGEVEN

Veto: Bent u tevreden met wat u bereikt?

Lasoen: «Ik ben heel tevreden met wat ik al gedaan heb omdat het zo uiteenlopend is. Ik treed overall op, zie mooie plaatsen en doe toffe festivals. Ook het lesgeven gaat beter en beter. Maar hier stopt het niet. Ik zou zelf willen schrijven en met een soloproject beginnen want ik zing met de dag liever. Vaak hoor ik iets op mijn iPod en denk ik: dat is toch fantastisch. Ik hoor graag melodieuze nummers met veel drama. Bombastische dingen (lacht). Mijn roots liggen nu eenmaal bij klassieke muziek. Ik zou er graag eindelijk aan beginnen. Mensen sporen me ook aan, maar ik verzin dan excuses, zoals dat ik geen muziekkamer heb. Die is ondertussen vier maanden af en ik heb er een amper gespeeld keyboard staan. Ik ben daar neurotisch in. De omstandigheden moeten ideaal zijn. Nu heb ik het druk en is er mijn zootje. Mijn voornemen is om er tijdens de eerstvolgende kalme periode aan te beginnen. In afwachting kan ik mijn zootje misschien opleiden tot jongste beste drummer (lacht).»

Veto: Welk nummer heeft u het voorbije jaar het meest bewogen?

Lasoen: «Soms maak ik lijstjes. Die single die Eels onlangs had, *The look you give that guy* vind ik heel mooi en melodieuze. (Ze begint het spontaan voor ons te zingen.) Maar ook de single *Strange Overtones* van Brian Eno en David Byrne vond ik fantastisch. Net zoals *Dance me to the end of love* gecoverd door Madeleine Peyroux en *Pluto* van Claire and The Reasons. Allemaal dingen die ik toevallig op Radio 1 heb ontdekt.»

Veto: Op de MySpace van Briskey staat 'Le désir de l'autre' als free download en jullie optreden vanavond kadert in het Gratis Uur KULTUUR. Hoe denkt u over het weggeven van muziek?

Lasoen: «Het is een heel goede promotiestunt. De mensen leren je sneller kennen, want ze moeten er niet voor betalen. Op dat vlak is dat slim gezien. Maar het is ergens ook een beetje je ziel verkopen. Je hebt er tenslotte zoveel tijd ingestoken. Voor een nummer kan dat wel, maar een hele lp, dat vind ik gewaarschijnlijk.»

Veto: Iets anders: de backstage vindt u belangrijk. Verklaar?

Lasoen: «Ik vind het belangrijk dat het eten lekker is. Daarmee valt of staat soms mijn avond. Als het slecht eten is, ben ik nijdig en slecht gezind om aan het optreden te beginnen. Ik moet zeggen dat het tegenwoordig beter is. Vroeger in Nederland was het een ramp. Ik weet niet wat ze er mee deden, maar alleszins niet veel culinairs. Maar zelfs daar gaat het de goede richting uit. Vanavond was het niet ultiem, maar wel lekker en mijn stemming is dus goed.»

FREDERIK HERREGODS

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

"Ik moet constant zeggen dat Daan echt een toffe mens is"

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

Veto: Wat trekt u aan in het lesgeven?

Lasoen: «Ten eerste geeft het mij werkzekerheid. De muzieksector is zo onzeker. Ik wil niet riskeren om financieel in de problemen te komen. Ik geef ook gewoon graag les. Het is heel fijn om je leerlingen te zien evolueren en voor de eerste keer in een groepje te zien spelen. Dan ben ik trots. Ik geef les omdat ik het mijn leerlingen gun beter te worden, zelf als dat beter is dan ik. Helaas heb ik zelf een aantal leraars gehad die dat niet konden. Ikzelf kan mij niet voorstellen hoe je als leraar afgunstig kan zijn tegenover je leerlingen.»

Veto: Michiel Hendryckx zei vorige week in Veto dat de hedendaagse jongeren niet creatief zijn. Ervaart u dat zelf ook?

Lasoen: «Wat ik vooral jammer vind, is dat er heel veel jongeren zijn die niets meer weten over rock-'n-roll en de muziek van de jaren '60 en '70. Bij

um, in de media en erbuiten. Daan is zo iemand. Ik ken hem echter ook van bij hem thuis in de Ardennen als vader en echtgenoot. Hij is een superwarme en intelligente man. Daarnaast is hij op heel veel vlakken ultracreatief en ondoorgroendelijk. Bovenal is hij heel menselijk. Al is hij inderdaad ook een beetje een weirdo (lacht).»

NAMIDDAG

Veto: U werd op een bepaald moment heel erg gehypet. Deels als goede drummer maar ook omdat u een vrouw bent en er niet slecht uitziet. Charmant of ergerlijk?

Lasoen: «Dat is allemaal overroepen geweest. Ergens vond ik het inderdaad charmant en grappig, vooral naar mijn lief toe. Maar het is vooral zeer dubbel. Want ik wil geapprecieerd worden als drummer. Enerzijds val ik meer op, anderzijds moet ik mij extra hard bewijzen. Soms zou ik willen dat het publiek wordt geblinddoekt. Het is een zeer moedig idee geweest van Tine (Reymer, red.) om met Billie King als vrouwenband naar buiten te komen. Mensen geven sneller kritiek, gewoon omdat het een vrouw is. Er wordt wel eens smalend gedaan over het feit dat ik als vrouw achter de drum zit. Niet recht in mijn gezicht, maar ik voel en hoor het wel. Ik probeer me daar dan niet druk in te maken want ik weet wat mijn kwaliteiten zijn. In het begin trok ik me dat wel hard aan. Enerzijds motiveert me dat,